

TAJEMNÝ VYSÍLAČ

1.

Vítr krátce před západem slunce zesílil. Krystalický les se prohýbal pod jeho nápořem a obvyklá hra tónů ztratila na libozvučnosti.

Noc brzy sestoupí ze vzdálených vrcholů zasněžených hor a obřími kroky obejde planetu.

Tři dívky se ustrašeně tiskly do mělké prohlubně, chráněné ze všech stran diamantově tvrdými vzdušnými kořeny šípového stromu, který se lehce pohupoval při křišťálově čistých tónech z Regyiny flétny.

Veliké, kulaté dívčí oči pátravě hleděly do barvami jiskřící houštiny, která v záři obou Ohňů života vypadala, jako kdyby tam zuřil požár. Ve skutečnosti šlo o lom paprsků dvou sluncí na nesčíslných krystalických listech a větvičkách.

Zvuk Regyiny flétny zesílil ve chvíli, kdy se zvedl vítr a hrozil přehlušit její tóny. Šípový strom se zachvěl. Velké koule se semeny začaly pulzovat, ale okamžitě přestaly, jakmile byla flétna zase slyšet.

Regy, nejmladší ze skupiny, se dotkla flétnou otvoru v jednom ze vzdušných kořenů. Když zvuk rozkmital sloupec vzduchu v kořeni, v šípovém stromu zajiskřilo všemi barvami a ozvalo se cinkání.

Skaldalové věděli, jak využít šípový strom pro svoje záměry a jak jej přimět, aby jim sloužil.

Škrtíc totiž stále ještě cíhal na ostrůvku z oštěpových travin a rozhlížel se.

Jeho žádostivost byla tak velká, že už málem přestal vnímat nebezpečí, kterým pro něj byl šípový strom, pod jehož ochranu se uchýlila jeho kořist.

Zatím se ovládal - ale jak dlouho to může ještě vydržet? Kuličky, chránící semena šípového stromu, naplněné ocelově tvrdými trny, se natáčely jeho směrem. Strom zpozoroval jeho přítomnost.

Škrtíc věděl, že jediný krok by znamenal jeho smrt. V okamžiku, kdy by se přiblížil ke stromu, kuličky semen by explodovaly a zasypaly ho sprškou jedovatých trnů.

A tak čekal s dychtivou trpělivostí hladové bytosti, která vidí potravu, ale nemůže se k ní dostat. Pomalu zapomínal na opatrnost.

Vnímal už jen tři Skaldaly pod šípovým stromem - a nestaral se o to, co se děje za jeho zády.

Proto nemohl vidět tři mladé muže, kteří neslyšně vystoupili z krystalického lesa a pronikli do ostrůvku oštěpových travin.

Dvojčata Aron a Colar a vůdce malé skupinky Ruor se s největší obezřetností blížili ke škrtiči. Až na opasek a bederní roušku byli nazí. Jejich silná kůže měla namodralý odstín a leskla se šťávou olej-natých rostlin, která potlačovala pach jejich těl.

Škrtič dřepěl na samém okraji ostrůvku. Neměl téměř žádnou inteligenci, jen výjimečně vyvinutý nervový systém.

Nyní se objevil přímo před domorodci.

Tváří v tvář jeho velikosti se přece jen vyděsili. Čtyři nezvykle silné nohy byly tak velké jako průměrný Skaldal. Talířovité zploštělý trup by objalo jen dvacet dospělých mužů s rozepjatými pažemi. Byl hustě porostlý chlupy a vydával odporný zápach. Spodní strana jeho těla, pokrytá zrohovatělými pláty, pulzovala. Silná, ohebná chapadla, kterými škrtič svou kořist, byla napřažená kupředu. Občas jimi proběhlo zachvění až k trnovitým výběžkům na konci, které zarýval do masa oběti.

Škrtič neměl tlamu v pravém slova smyslu, jen chapadlo ve tvaru chobotu, jehož otvor byl jako ověncen ostrými zuby. Svým obětím vysával krev.

Jediné oko se nalézalo vpředu na zúžené straně a bylo prakticky nepohyblivé. Co se děje za ním, zprostředkovala škrtiči jen jeho chapadla, která byla ale nyní natažená k dívkám, jejichž pach jej přiváděl k vytržení.

Ruor naznačil bratrům, aby se rozdělili. Každý se postaví k jedné noze a probodne silnou šlachou. V okamžiku, kdy škrtiči podklesnou zraněné zadní běhy, vůdce skupiny se vrhne pod trup a pokusí se zasáhnout nervové centrum.

Dvojčata se postavila za zadní běhy a jejich citlivé dlaně sevřely lesknoucí se meče, které po Ruorově mrknutí současně prolétly vzduchem.

Škrtič rázem padl na zadek. Ruor vyrazil válečný pokřik svého kmene a jediným skokem se vrhl proti tělu.

V okamžiku, kdy se chapadla stočila k němu, pocítil strach blízky panice, ale přesto vrazil meč s jedem na hrotu až po rukojeť do nervového centra, velkého asi jako hlava a protkaného rudými vlákny.

Škrtič padl mrtev.

Dvojčata vyrazila vítězný pokřik, který děvčata opětovala.

„Dobrá práce," chválila Onys, nejstarší z dívek, a s obdivem se zadívala na Ruorovu statnou postavu. Jeho kůže se leskla temnou modří a ostře řezaný obličej prozrazoval výjimečnou odvahu. Dvě perutě po stranách holé lebky zářily jasnou červení.

Ruor se usmál. Těšilo ho, že jej Onys obdivuje, protože to byla velmi krásná dívka.

Druhé dvě dívky s chichotáním vyběhly z prohlubně, ale Ruor se na ně podíval tak přísně, že umlkly. Během několika minut se skupina vnořila do krystalického lesa. Ruor v čele, za ním dívky a na konci dvojčata.

Ruor se starostlivě rozhlédl. Vítr zavál lesem a v jeho zvuku byl chlad a zmar.

Chvillemi zazněly tóny velmi hlasitě. Přišel čas pavouků, kteří právě nyní procitají z odpoledního spánku.

A navíc Ruor věděl, že se nalézá v zemi nikoho.

Ještě nikdy nepronikla skupina domorodců tak hluboko do krystalického lesa, který obklopuje Velký hrom, a nikdy žádná skupina nestrávila noc mimo teplou jeskyni, kde spí kolem Posvátného ohně členové kmene.

Tohoto dne pocítil Ruor poprvé nesmírnou osamělost.

Před třiceti dny se vydali na cestu, aby se dostali od Skleněných hor k Větrným pahorkům na druhé straně Velkého proudu. Ruor měl donést poselství od starších svého kmene starším sousední smečky.

Nepsaný zákon Skaldalů nedovoloval nikomu jít sám. Na cestu se musela vydat skupina, která zvyšovala šanci na přežití hrůz krystalického lesa - a musely v ní být vedle chlapců i dívky. V případě, že by nenalezli cestu zpět, založili by vlastní smečku.

Po patnácti dnech bylo poselství předáno. Dva dny se zdrželi u kmene Skopolů, a pak se vydali na zpáteční cestu.

Devatenáctého dne se při překonávání prudce tekoucí řeky přetrhlo lano, natažené mezi břehy, a jejich neovladatelný vor unášel proud. Nedobrovolná plavba skončila až na přirozená přehradě na řece. Naštěstí našli jeskyni, vyhřátou Posvátným ohněm, takže bez problémů přestáli noc.

Dvacátého dne byli zahnáni ze správného směru hordou pancéřových koulí.

Vyčerpaní a krvácející z mnoha menších ran, které jim způsobily ostré listy krystalického lesa, si konečně mohli odpočinout v dutině prázdného dešťového stromu.

Později Ruor vyšplhal na skalní jehlu a rozhlédl se.

Sklíčeně musel konstatovat, že se odchýlili daleko k jihu.

Obrovská bariéra, jejíž čistá běloba byla smrtelná, už nebyla nalevo od nich, ale rozpínala se prakticky po celém obzoru.

Tato bariéra byla nepřekročitelná. Na jejích strmých skalních stěnách se nezachytil ani trs trávy. Někdy, za zvlášť jasných dnů, mohl Ruor sledovat, jak se kolem bariéry shlukují nízko visící mračna, ze kterých na svahy klesá bílý, vířící prach.

Aby se dostali ke svému kmeni, museli by bariéru obejít.

Ruor odhadoval, že by to trvalo šedesát pět dní. Do té doby ale udeří Velká zima a všechno ztuhne.

Pak tu byla ještě jedna cesta, jak se co nejrychleji dostat domů. Museli by projít krystalický les na planině Velkého hromu, a za ním by se dostali do údolí Okřídlených lovců, které se zařezávalo do bariéry, jako by je do ní vytřel obří meč.

Po krátké poradě se tlupa rozhodla k cestě přes les do údolí Okřídlených lovců.

Koutkem oka zahlédl Ruor pohyb. Vrh

se stranou a ještě stačil výkřikem varovat ostatní.

Tenký šlahoun popínavé rostliny prosvítl o vlasek kolem jeho hlavy a dopadl na Regy, zděšením neschopnou pohybu.

Dívka křičela, zatímco se šlahoun ovíjel kolem jejího těla a zatahoval ji do houštiny, kde se nalézala tlama masožravé rostliny. Nové a nové úponky ovíjely oběť.

Dvojčata je utínala svými meči a Ruor se rozhlédl, kde by našel pomoc. Asi o padesát metrů dál pomalu kroužili dva ohňoví dráčci a jejich napjaté letky se sotva hýbaly.

Ruor vytrhl z koženého váčku flétnu a vyloudil z ní divoký trylek.

Ohňoví draci zvedli hlavu. Pak z trysky mezi jejich křídly vyrazil se sykotem plamen a ve stejném okamžiku už byli nad skupinou.

Jakmile úponkovitý strom zpozoroval nebezpečí, pustil svou oběť a pokusil se zmizet v houštině. Jeho pohyby ale byly příliš pomalé. Než se stačil zvednout ze země, ostré zobany rozsápaly nechráněný kmen.

Jak strom zahynul, úponky odpadly od Regy.

Skaldalové urychleně opustili místo strašlivého zápasu a po několika minutách je pohltil krystalický les.

Ruora se pomalu začal zmocňovat strach.

Jeho uši zachycovaly zvuky neustálého boje v houštinách. Pera na obou stranách jeho hlavy zachytila sebeslabší šramot a převáděla jej pomocí citlivých nervových vláken do centra sluchu.

Když přecházeli přes mýtinu, Ruor si uvědomil, že síla Ohně života opět o něco poklesla.

Pomalou už ani on nevěřil, že se jim podaří najít pro tuto noc jeskyni, která by byla dostatečně vyhřátá, aby dokázala zachovat jejich tělesnou teplotu.

V dálce bylo vidět horský hřeben. Za ním se hrozivě tyčila a třpytila bariéra. Regy se tiše rozplakala a Onys se pokusila ji utěšit. I když sama měla taky strach, nalezla v sobě sílu dodávat odvahu mladší dívce.

Ruor ji obdivoval. Cítil, že by byla ideální ženou.

Už delší dobu šli po horském hřebeni, který se ve výši korun stromů vinul krystalickým lesem. Vpravo náhle sjel z nebe blesk, jasnější než Oheň života.

Skaldalové se vrhli na kamenitou zem. Jistě vzbudili nedůvěru Velkého hromu, který se na ně rozzlobil.

Ruor si přitiskl pěsti k očím a ochromený strachem čekal na hlas rozhněvaného božstva - a ten taky přišel. Nebesa se zachvěla strašlivým duněním.

Pak to přestalo.

Ruor nevěřícně zvedl hlavu. Nechápal, že zůstal naživu.

Když překonali ohromení, pokračovali v cestě.

Ruor prozpěvoval děkovný hymnus, ve kterém mu ostatní přizvukovali, v naději, že se božstvo uklidní. Přitom několikrát vyňal ze svého váčku hledač ohně. Magický kámen zůstal chladný, což znamenalo, že nablízku není žádná jeskyně, ve které plane Posvátný oheň.

Stíny se prodlužovaly a barvy tmavly.

Nastával čas pavouka, který krátce po soumraku vyráží za kořistí. Šlo o napůl organickou bytost, která ve dne spí a ve chvíli mezi dnem a nocí se probouzí -s nenasytým hladem.

Pavouk měl čichový orgán, reagující na jediný pach, společný všem savcům. Měl ještě hmatový orgán ve formě tenkých vláken,

kteřá při sebemenším pohybu dostávala pokyn ke spuštění dolů, pokud byl zároveň podrážděn čichový orgán. Tělesnou výbavu pavouka doplňoval ještě orgán k zachycení tepla, vyzařovaného tělem savců, a bodec, sloužící k proniknutí do těla kořisti a k nasávání tělních tekutin.

Každý entomolog pozemského původu by tohoto pavouka určil jako gigantické mutované klíště, pochopitelně s několika malými odchylkami, způsobenými prostředím.

Pavouk stejně jako klíště číhá nehnutě na nějakém stromě, dokud pod ním neprojde savec. Pak spustí vlákna, do kterých se kořist zamotá, sám skočí dolů, obemkne oběť a pomocí bodce ji vysaje. Poté se vrátí na strom a čeká na další kořist.

Pavouk nemá nepřitele. Na planetě není nic, co by se s ním mohlo měřit pokud jde o velikost a sílu.

Do stříbřitě se lesknoucích vláken narazila Regy.

Obě slunce Boultau stála těsně nad obzorem.

Na savanu a prales padaly dlouhé stíny. V dále se objevily tři temné body a rychle se blížily k horskému hřebeni, který na severu ohraničoval krystalický les.

Perry Rhodan letěl mezi Melbarem Kasomem a Oro Masutem. Pod nimi ubíhala asi deset metrů vysoká houština, která téměř bezesbýtku pokrývala tuto část planety. Jen tu a tam se v krystalickém lese objevila mýtina, porostlá dvoumetrovou travou.

Filtry v přilbě výrazně tlumily jasné proměnné světlo obou sluncí, přesto Rhodana bolely oči. Nechápal, jak se vůbec dá vydržet na tak pekelné planetě.

Boulta byla pekelným světem v mnoha ohledech.

Velký administrátor opět, jako už mnohokrát v uplynulých dvou hodinách, myslel na skupinu dvaadevadesáti mužů, které vrchní velitel guerillových vojsk Magellanova mračna držel v zajetí kdesi v hlubinách planety.

Před více než dvěma hodinami Perry Rhodan obdržel zprávu od Roie Dantona, která vyvolala mezi Pozemšťany paniku. Stalo se toto: gurradské zaměřovací stanice, rozesté po celém povrchu planety, náhle zachytily velmi silné hyperimpulzy, které byly vysílány do prostoru ve formě polohovacího signálu.

Rada tří pochopitelně podezírala Pozemšťany. Vyslovila

domněnku, že zajatci mají někde ukrytý přístroj, který byl v průběhu předešlých bojů vypnutý nebo naprogramovaný tak, aby teprve nyní začal vysílat do vesmíru signál. Tento signál měl Perliány a jejich krystalové agenty upozornit na polohu tajné základny guerillových bojovníků.

Ačkoliv se Roi Danton snažil jak mohl, aby Gurrady přesvědčil, že žádné polohovací paprsky nevyslali, nebyl vyslyšen.

Roumbaki byl přesvědčený, že každým okamžikem se objeví flotila ovlivněných Generálů a převezme hlavní štáb...

Vítr zavál silněji a Perry Rhodan musel korigovat let. Viděl, jak se v dále zvedl ohnivý sloup. Z jeho špice se oddělila hruškovitá loď a s dunivým zvukem stoupala vzhůru.

Povrch planety vypadal divoce a panensky, ale její vnitřek byl vytěžen. V dutinách se nalézala obrovská města, průmyslové zóny, loděnice, kulturní střediska a vzdělávací instituce. Jediným vchodem do základny guerillových bojovníků byl vzdušný přístav, velmi pečlivě maskovaný v hluboké kotlině.

Planeta Boultat byla centrem odporu proti Perliánům a jejich krystalovým agentům.

Kdyby tato planeta padla do rukou nepřátel, znamenalo by to konec jakéhokoli odporu. Proto bylo více než pochopitelné, že Gurradové spatřovali v zachyceném vysílání smrtelné nebezpečí pro svou existenci.

Rada tří stejně jako svobodný lid se nezastavili před ničím, co by jim pomohlo vypátrat úkryt hypervysílače. Věřili, že iniciátory vysílání jsou Pozemšťané.

Zatím se spokojili s výhružkami. Ale na jak dlouho?

Oba Ertrusané letěli mlčky vedle Rhodana.

Stejně je to zvláštní, přemítal Rhodan s jistým údivem, že lid, který disponuje technikou na povážlivě vysoké úrovni a čerpá z vědeckého poznám, má přímo pověřčivou hrůzu z hypnosuggestivní síly krystalů!

Ale ještě horší byla podle Rhodanova názoru panická hrůza Gurradů a jejich příbuzných Shangantů z Perliánů. Podle toho, co až dosud slyšel, byla dost přehnaná.

Jenže to, jak musel Rhodan v duchu připustit, mohli mít už v povaze.

Kdysi v daleké minulosti se Gurradům muselo přihodit něco, co způsobilo tu pověřčivou hrůzu. Ale co?

Perry Rhodan nyní věděl jen to, že ty tajemné hypersignály mohou znamenat pro Roie Dantona a ostatní Pozemšťany smrt. Oni tři museli bezpodmínečně najít toho, kdo byl za tyto signály odpovědný.

Ihned poté, co přijali hlášení od Roie Dantona, Oro Masut otevřel plochou tornistru, kterou nesl na zádech.

Objevil se přenosný, výjimečně výkonný přístroj k objevení a přesné lokalizaci vysílače, pracujícího na hypervlnách. Způsob jeho konstrukce byl Velkému administrátorovi naprosto neznámý - nevěděl, že tento přístroj pochází z tajné

laboratoře doktora Geoffryho Ábela Waringera, ve skutečnosti Rhodanova zetě.

Oro Masutovi se bez potíží a napoprvé podařilo lokalizovat neznámou hypervysílačku. Vypadalo to tak, že vysílač žije vlastním životem. Poněkud podivná okolnost.

Když se totiž tři muži dostali k místu, kde měl vysílač být, už ho tam nenašli.

Nejméně deset minut prohledávali okolí. Nic. Zklamání a znepokojení se vraceli do své jeskyně.

Po pětadvaceti minutách plných sebeobviňování, které vyvrcholilo domněnkou, že šli po falešné stopě, Masut zaměřil hyperimpulzy podruhé.

Pak už to bylo jasné. Prostě muselo jít o přenosnou vysílačku. Proto ji poprvé nenašli.

Jak rychle se vysílač pohybuje, mohli určit až po druhém pokusu o jeho nalezení.

Tentokrát si oba Ertrusané vzali Perryho Rhodana mezi sebe a zapnuli letové agregáty na nejvyšší výkon. Zbytečně.

Perry Rhodan zanechal přemýšlení a vrátil se do přítomnosti.

Touto přítomností byl let soumrakem na Boultau, v horku, ve kterém se tetelil vzduch.

Jak den končil, zvedal se vítr. Hra vzdušné harfy, jak říkali tónům, které vyluzoval vítr v krystalickém lese, přestávala být harmonická.

Melbar Kasom vystoupal o několik set metrů výš a rozhlédl se. Neviděl nic neobvyklého. Pod ochranou deflektorového štítu byli relativně v bezpečí. Žádné pozemní lokátory Gurradu nebyly nasměrovány na povrch planety, všechny sledovaly jen vesmír. Nepřítel měl přijít shora.

Jediné, čeho bylo nutné se obávat, byly úderné gurradské oddíly,

kteřé pročesávaly lesy a savany.

Kasom neviděl nic. V souvislém porostu houštin se objevily skály, první výběžky hor, a travnaté mýtiny. A na okraji jednoho takového ostrůvku trávy, vysoké jako člověk, specialista USO objevil něco, co mu připadalo důležité.

Perry Rhodan nařídil absolutní zákaz dorozumívání. Od okamžiku, kdy byly před dvěma hodinami zachyceny ty zrádné polohovací signály, bylo nutné počítat s pátracími oddíly, které jistě měly odpovídající přístrojové vybavení.

Kasom tedy na sebe musel upozornit jinak.

Zrychlil, aby se dostal před Rhodana a Masuta, a levou rukou ukazoval dolů.

Na okraji krystalického lesa uviděli skupinku bytostí s modrou kůží. Bojovaly o život svého druhu, kterého svírala chapadla monstrózního tvora.

Příšera poněkud připomínala obrovského pavouka, i když srovnání nebylo nijak přesné. Tento pavouk neměl tělo, spíš připomínal pevnou síť o ploše dvou až tří čtverečních metrů. Z „uzlíků“ této sítě visela jakási vlákna a okrajové části sítě se protahovaly do elastických chapadel.

Tato pavouci síť nyní sevřela bytost, která byla nejspíš původním obyvatelbou Boultau.

Perry Rhodan dal znamení a Oro Masut mávl rukou. Všichni tři se snesli k místu boje.

Oro Masut vytrhl z opasku zbraň, opřel si její hlaveň o předloktí levé ruky, pečlivě zamířil a zmáčkl spoušť. Pavouci tvor shořel na prach, který se na okamžik zatřpytil v paprscích zapadajícího slunce.

Stíny se ještě prodloužily. Brzy měla přijít noc.

Teď jich bylo devět a seděli v kruhu. Šest domorodců z Boultau s modrou kůží a tři muži ze vzdálené galaxie.

Mezi nimi stál na stativu malý přístroj ve tvaru krychle. Byl to translátor, na jehož štítu svítila firemní značka pozemského podniku.

Pozitronika malého přístroje příčinnivě klapala a bzučela.

Specialista USO jí před několika minutami zadal základní data a zapnul programátor.

Tři Pozemšťané otevřeli přilby, aby mohli mluvit i když se horkem téměř dusili a během několika minut jim po tvářích stékal pot.

„Stejně je to divné, že nedávají najevo strach,“ řekl Masut. „Člověk

by myslel, že zjevení tří postav v bojových kombinézách musí mezi nimi vyvolat paniku!"

„Proč? Třeba v nás vidí božské bytosti, které jim přišly na pomoc," soudil Rhodan.

„Proč se teda tak třesou?" zeptal se Kasom.

„Možná je jim zima," poznamenal Velký administrátor.

Kasom si otřel pot z čela a mrknul na teploměr, který byl součástí bojového oděvu. „Pětačtyřicet stupňů!" zavrčel.

Náhly nápor větru odvál horký vzduch a Boultatové se začali třást ještě silněji. Přitiskli se k sobě a s obavami hleděli k nebi.

Perry Rhodan pohlédl na hodinky. 30. listopadu 2435 14 hodin 25 minut normálního času.

Na Boultatu byl právě večer.

Před dvaceti minutami zaměřili druhé hypervysílání. Během deseti minut překonali vzdálenost šedesáti kilometrů -a nenašli nic.

Nyní se nalézali v blízkosti svého úkrytu. Rhodan se v duchu ptal, kdy zaměřovací přístroj Oro Masuta spustí poplach potřetí.

Na okamžik dokonce zalitoval, že se zapletli do něčeho, co se jich vůbec netýká, ale okamžitě se okřikl. Byl tu zákon, kterým se řídily všechny rozumné bytosti: zákon pomoci druhému v nouzi.

„Co bude dál, pane?" zeptal se tiše Kasom.

„Sám přesně nevím," odpověděl zamyšleně Rhodan a nespouštěl oči z bytostí, sedících naproti němu.

S výjimkou modré kůže byla těla domorodců zcela humanoidní, vysoká asi metr sedmdesát, šlachovitá a s pevným

svalstvem, které se ostře rýsovalo pod lesknoucí se kůží. Teprve na hlavě byly zřetelné rozdíly.

Byla holá a místě, kde mají lidé uši, nesla temně červené perutě, které se daly položit na lebku a vypadaly pak jako přilba.

Tak trochu připomínaly okřídlené přilby Vikingů.

Obličej Boultatu se ještě méně podobaly lidským. Úzké, s vystupujícími lícními kostmi, ostrým a silně zahnutým nosem, připomínaly ptačí hlavu. Tento dojem byl ještě zesílen žlutýma očima, které měly místo víček jen tenkou blánu.

Od brady až k hrudnímu koši se táhla kostní vyvýšenina s volnou kůží. Tohle všechno naznačovalo existenci opeřených předků.

Tři z domorodců byli muži, zbylé tři ženy. Ty měly místo bederní

roušky oděv podobný hadicovitému návleku, který ponechával obnažená kolena a ramena. Jejich těla byla křehčí a svaly méně vyvinuté.

Perry Rhodan se netrpělivě podíval na hodinky. 14 hodin 35 minut. Dalších deset minut, během kterých nijak nepokročili.

Konečně se rozsvítila zelená kontrolka. V translátoru to nejdřív zarachotilo, a pak začal pomalu hovořit k domorodcům, jejichž perutě na hlavách se okamžitě napřímily.

Perry Rhodan nechal jako první větu přeložit: „Zdravíme vás!”

Největší ze skupiny domorodců se naklonil a počal mluvit.

„Děkujeme vám, létající muži bez křídel!”

„Jak nám to říká?” podivil se Kasom.

„Naprosto správně,” usmál se Rhodan. „Posledních několik metrů jsme se snášeli dolů s vypnutými deflektory - tedy bez křídel. Domorodci jsou velmi bystří. Z jeho slov vyplývá, že na této planetě musí být bytosti, které umějí létat. Kde jinde by vzal tak přesné označení?”

Specialista USO zavrtěl hlavou, ale to už translátor opět promluvil:

„Jste vyslanci Velkého hromu, který žije na planině?”

Domorodec zároveň ukázal směrem, kde se nalézal vzdušný přístav guerillových bojovníků.

„Pane!” zašeptal vzrušeně Masut. „Slyšel jste, jak ten chlapík pojmenoval zvuk startujících a přistávajících lodí Gurradů? Myslíte, že se setkali?”

„Neřekl bych,” poznamenal Kasom. „Okolí vzdušného přístavu bude nejspíš považováno za sídlo Boha a tudíž je tabu...”

Perry Rhodan tyto domněnky nekomentoval. Stále ještě nenalezl odpověď na danou otázku.

Ať řekne cokoli, nemůže počítat s tím, že mu porozumí.

Bylo prakticky nemožné několika slovy překlenout propast, která dělila události v Magellanově mračnu od světa domorodců s modrou kůží. Proto se vyhnul přímé odpovědi a řekl:

„Přicházíme odtamtud.”

Když translátor přeložil odpověď Velkého administrátora, na domorodcích bylo znát strach. Domorodí muži v gestu, kterým chtěli dát najevo podřízenost, položili ke Rhodanovým nohám své meče a harpuny. Pak k nim ještě přidali kožené váčky, které si odepnuli od

opasků.

Perry Rhodan se domníval, že obsahují amulety.

Tóny větrné harfy byly náhle přehlušeny duněním, které přicházelo z nebe, přehnalo se mýtinou a pomalu zaniklo.

Na Boultatu přistála hruškovitá loď.

Bytosti s modrou kůží nejprve spustily jakýsi monotónní zpěv, který nešel přeložit, protože se jednalo o neartikulované zvuky, a pak se vrhly na zem a celým svým chováním budily dojem, že prosí o milost.

„Přestaňte!“ řekl ostře Perry Rhodan.

Jejich bědování okamžitě ustalo. Váhavě se zvedli a zadívali se na tři muže, kteří jim ve svých bojových kombinézách museli připadat jako tvorové z bájí.

„Vzbudili jsme tvůj hněv, muži létající bez křídel?“ zeptal se vůdce tlupy.

Velký administrátor se usmál a zavrtěl hlavou.

„Ne,“ odpověděl. „Nezlobím se. Jen se nemůžeme déle zdržet. Musíme dál. Možná se později ještě uvidíme.“

Perry Rhodan tomu sice nevěřil, ale řekl to.

Muž s modrou kůží zavrtěl hlavou a v jeho očích se zračila nejhlubší rezignace. Promluvil a translátoru zaznělo:

„My už se neuvidíme. Jakmile Oheň života sestoupí z oblohy, zemřeme.“

„Cože?“ zvolal Kasom.

Perry Rhodan si už chtěl zaklapnout přílbu, ale zarazil se. Váhavě a nerozhodně se zadíval na domorodce, který pronesl tato slova bez jakéhokoliv patosu, odevzdán osudu.

„Jak se jmenuješ, příteli s modrou kůží?“ obrátil se Rhodan na domorodce, který byl podle všeho vůdcem tlupy. „A jak se jmenují tvoji společníci?“

„Jsem Ruor, nejstarší syn výrobce harpun Rourhara z kmene Skaldalů. Tohle jsou dvojčata Aron a Colar - a Onys, Regy a Ayos ze stejného kmene. Před mnoha dny jsme se vydali na cestu k sousednímu kmeni Skopolů. Na zpáteční cestě jsme se dostali do neschůdné krajiny, které vládne Velký hrom a kde žijí naši největší nepřátelé, škrtiči a pavouci. Jdeme kupředu po stezkách, které neznáme, svedli jsme mnoho bojů - a zatím jsme vždycky našli jeskyni, ve které je možné přežít strašlivou noc. A kdo jste vy, letci

bez křídel?"

V očích domorodce už nebyl panický strach. I když pohled na obrovité Ertrusany v plné zbroji musel vyvolávat hrůzu, Ruor ji nedal znát.

„Jmenujeme se Rhodan, Kasom a Masut," odpověděl Rhodan.

„A co jste?"

Velký administrátor zaváhal. Kasom si nedokázal odpustit ironický úsměv a poznámku: „Ted' se konečně dozvím, za co se považujete."

Perry Rhodan se na něj přísně podíval, ale musel věnovat pozornost Ruorovi. Odpověděl tak, aby mu domorodec rozuměl:

„Jsem vládce velké říše a tito dva jsou moji osobní strážci."

„Velké říše?" podivil se Ruor. „Neznám žádnou velkou říši."

„Ta říše neleží v blízkosti, proto o ní nemůžeš vědět."

„Kde tedy leží?"

Velký administrátor učinil gesto, které mohlo znamenat všechno a nic, a řekl: „Tam."

„Za sněžnými horami na konci světa?" chtěl vědět Ruor.

„Ještě mnohem, mnohem dál," odpovídal trpělivě Rhodan.

Tato informace a perspektiva, kterou s sebou přinášela, byla na Ruora příliš. Umlkl.

Rhodan se otočil k Masutovi: „Žádné hypervysílání?"

Osobní strážce Roie Dantona sledoval pozorně přístroj a předešlé konverzaci téměř nevěnoval pozornost. Nyní zavrtěl hlavou. „Ještě nic, pane, i když od posledního vysílání uplynulo třiapadesát minut. Ale nemějte strach, nic nezmeškáme. Mně neuteče nic."

„Ted' ticho!" nařídil Rhodan oběma Ertrusanům. „Vy, Kasome, mlčte a poslouchajte, a vy, Masute, mi řekněte hned, jak zaměříte další vysílání. A teď ty, příteli," otočil se k domorodci s modrou kůží. „Mluv! Pověz mi, proč máte zemřít, až nastane na Boulratu noc. Jestliže k tomu má skutečně dojít, už nezbývá mnoho času."

Velký administrátor se významně podíval k nebi. Obě slunce stála těsně nad horizontem. Vítr ustal a bylo naprosté ticho. Vypadalo to, jako by planeta před soumrakem zadržela dech,

A do tohoto ticha Ruor řekl: „Zabije nás zima."

„Zima?" opakoval nechápavě Rhodan. Naklonil se dopředu a jeho úzký, energický obličej, byl nyní velice zamyšlený. Hlavou mu prolétly myšlenky, kterým by neuvěřil, kdyby je Ruor nepřímo nepotvrdil tím, že řekl:

„Jakmile nad naším světem nastane noc, nepřežije nikdo ze Skaldalů, Skopolů ani Okřídlených lovců z údolí, pokud se neukryje do jeskyně, ve které plane Posvátný oheň.“

I po této odpovědi panovalo chvíli ticho.

„Povězte mi, pane," zašeptal Kasom, „jak můžou zmrznout, když je tady čtyřicet stupňů? Nechápu..."

„To je docela jednoduché," odpověděl místo Rhodana Masut a jeho zjizvený obličej se zkrivil v posměšném poškleb-ku. „Ruor a jeho společníci mají daleko vyšší tělesnou teplotu. Pro ně není tohle zničující vedro o nic horší než pro nás jarní vánek. Odhaduji jejich tělesnou teplotu na šedesát stupňů. Jakmile vnější teplota poklesne, zmrznou.“

„Tak jednoduché to není," vložil se Rhodan. „To, co jste řekl, je v hlavních obrysech správné, ale já jsem přesvědčený, že tu jistou roli hrají i další faktory. My přece laky nezmrzneme, když vnější teplota klesne pod hodnotu naší tělesné teploty. Naopak, jsme dokonce schopni snášet extrémně nízké teploty. Nevíme, co domorodcům chybí v jejich tělesné výbavě, ale jedno je jisté - musíme jim pomoci, aby se dostali do teplé jeskyně.“

„Třeba do té naší," navrhl Oro Masut.

„Na to jsem taky myslel," odpověděl Perry Rhodan. „Jen nevím, jestli v ní plane ten posvátný oheň, o kterém mluvil Ruor.“

„Já bych řekl, že ano," vmísil se Kasom. „Když jsme tu jeskyni našli, prohledal jsem ji a zjistil, že daleko vzadu v ní hoří unikající plyn.“

„To bude ono!" vykřikl Masut a plácl svého přítele po zádech. „Jeich posvátný oheň není nic jiného než hořící plyny, unikající z nitra planety. Vydávají dost tepla, aby naši citliví přátelé nezmrzli.“

„Pak ovšem zbývá jediný problém," prohlásil Perry Rhodan s uklidňujícím úsměvem k Ruorovi, který pozorně sledoval rozhovor mezi cizinci, „a to je transport.“

„Nechte to na nás, pane," prohlásil Melbar Kasom. „Uneseme každý tři ty lehké váhy a náš letový agregát to ani nepocítí.“

2.

Po půlnoci se nízko visící mraky protrhaly a o něco později bylo nebe úplně čisté.

Zploštělá elipsa vzdálené galaxie vydávala tajemnou záři a přes ni neskutečně nádherně zářily hvězdy Velkého Magellanova mračna.

Vypadalo to, jako by bohové rozhodili po temném sametu diamantový prach.

Vítr zeslábl a tóny vzdušné harfy v krystalickém lese se změnily v sotva slyšitelné cinkání a ševelení.

Pak se ohlásil nový den. Světlo hvězd zmizelo z oblohy jako smeteno obří rukou. Na obzoru se objevila planoucí záře a zbarvila jej krvavou červení. Po několika vteřinách vyklouzl trpytící se kotouč prvního slunce, což byl v klasifikaci hvězd bílý trpaslík. Krátce poté byl následován druhým, o poznání větším sluncem.

Nad Boultatem propukla orgie oslňujícího světla.

Perry Rhodan se probudil ještě před svítáním.

Noc na Boultatu trvala jen čtyři hodiny. Po třech hodinách se Velký administrátor probudil ze strašného snu a rozhlédl se.

Když pochopil, kde je, s povzdechem se zase položil a jen přihlížel, jak oba Ertrusané připravují snídani.

Fialově zbarvené kousky dřeva chvíli hořely jasným, modrým plamenem, pak se náraz rozpadly na popel.

„Co dělají naši přátelé?“ zeptal se Rhodan Kasoma.

„Před chvílí jsem se byl na ně podívat. Leží mezi plameny a spí. Podivní tvorové!“ Specialista USO se otrásl. „Nemohl jsem v tom příšerném vedru u hořícího plynu vydržet ani chvíli, ale oni klidně spí a je jim dobře.“

„Škoda, že nemáme čas poznat je blíže,“ zalitoval Rhodan a otočil se k Masutovi, který sledoval stupnice přístroje.

Masut zavrtěl hlavou a řekl: „Stále ještě jsem ve spojení s králem, pane. Vzdálenost je moc velká. Před dvěma hodinami jsem zachytil několik nesrozumitelných slov - a teď už nic. Budu muset vysílat starou dobrou morseovkou.“

„Co z toho vyvozujete, Masute?“

„Je to znamení, že naši přátelé byli dopraveni hlouběji pod povrch Boultatu.“

„Hypervysílač se ještě neozval?“

„Ne, pane.“

„Já si taky myslím, že jsou příjemnější věci než v naprosté tmě a na úplně neznámé planetě přenášet vysílač!“ prohlásil Kasom.

„Na tom něco je,“ připustil Perry Rhodan, i když tak docela nesouhlasil. Bylo skutečně možné, že obsluha tajemné vysílačky se v noci nepřemísťuje.

„V tom případě by se naši přátelé od vysílačky měli každou chvíli ozvat," konstatoval Masut a podíval se ke vchodu do jeskyně.
„Rozednívá se. Měli bychom vyrazit."

Když včera večer poprvé pomocí speciálního přístroje zaměřili polohovací signál, zjistili, že místo vysílání je v bezprostřední blízkosti skrytého vzdušného přístavu. Druhá lokalizace se uskutečnila o pětadvacet minut později - a místo vysílání bylo vzdáleno asi šedesát kilometrů. Tato skutečnost vedla k mnoha domněnkám. Například k té, že vysílačka byla na Boultat dopravena v jedné z hruškovitých lodí. Neznámí pak stejně jako Rhodan a oba Ertrusané našli cestu, jak nepozorovaně uniknout a uchýlili se do divočiny na povrchu planety.

Velkému administrátorovi dělala starost měnící se vzdálenost. Místo letového agregátu, který dosahoval maximální rychlosti dvě stě kilometrů za hodinu, by potřeboval stíhačku. Bylo sice pravda, že speciální výstroj Ertrusanů umožňovala rychlost i tři sta kilometrů za hodinu -ale i to bylo pořád málo.

„My tu vysílačku prostě musíme najít!" prohlásil Oro Masut a jeho zjizvený obličej prozrazoval naprosté zoufalství. „Pokud jde o mého pána a ostatní, už se začínám bát nejhoršího."

„Najdeme ji!" ujistil ho Rhodan a v jeho očích zaplála divoká rozhodnost. „Tentokrát budeme postupovat jinak. Vyletíme, jakmile budou zaměřeny první signály. Jsem přesvědčený, že nedorazíme včas a vysílačku na zaměřeném bodě nenajdeme, ale místo abychom letěli zpátky, zůstaneme tam. Tímto způsobem se musíme dostat k vysílači stále blíž, až ho jednou dopadneme přímo při vysílání."

Ertrusané souhlasili.

Krátce poté všichni tři odstartovali. Rychlým letem klouzali nad krystalickým lesem k severovýchodu. Přenosný vysílač musel být opravdu podivný. Směr měnil podle všeho jen natolik, aby pronásledovatelům ztížil hledání.

Jakmile se náhlým zvýšením teplot přihlásil den, Oro Masut zachytil první signály z hypervysílače. Tentokrát byl vzdálen sto dvacet kilometrů od posledního stanoviště.

Oro Masut se přesunul do čela. Čas letěl. Jednu chvíli se zapletli do hejna létajících dráček, kteří měli mezi křídly cosi jako organickou spalovací komoru. Alespoň Rhodan tvrdil, že zahlédl hořící plyny.

Po pětadvaceti minutách se dostali do bezprostřední blízkosti

vysílače, který přestal vysílat před několika vteřinami. Opět přišli pozdě. Rhodan přesto doufal, že najdou aspoň nějakou stopu, která by je přivedla k obsluhujícímu personálu.

Tato naděje se nesplnila. Tři muži přistáli na mýtině o průměru asi deseti metrů. Na jednom místě bylo podle slehlé trávy znát, že na ní ležel obdélníkový předmět. K ohnutí zdejší ostré a tuhé trávy bylo zapotřebí hodně velké váhy.

Jak velký ten vysílač musí být, pomyslel si Perry Rhodan, že zanechal v trávě takový otisk?

Byla to záhada.

„Počkáme tady,“ prohlásil Rhodan, „nebo raději támhle!“ a ukázal na rozložitý strom. „Ve větvích budeme bezpečnější než tady, kde není žádný výhled.“

Pomocí antigravitačních projektorů se zvedli od země. Tráva pod nimi se náhle zavlhlila, vzduchem cosi prosvištělo a dotklo se Kasomovy boty.

Kasom zaklel. Kolem kotníku se mu obtočil šlahoun jakési popínavé rostliny.

Ertrusan vypnul antigrav a sestoupil zpátky do trávy. Rázem se na něj vrhly další šlahouny, ze kterých prýštila nazelenalá tekutina. Nejspíš šlo o jed, který měl zneškodnit napadenou oběť.

Kasom se ohlédl směrem, odkud přilétly šlahouny. Na kraji lesa stál nízký, svítící strom. Trhavě se pohupoval, ale do boje zatím nezasáhl.

Kasom svýma obrovskýma rukama popadl několik šlahounů, strhl je ze sebe, obtočil kolem zápěstí, zapřel paty do země a zatáhl.

Strom na kraji lesa vyskočil z půdy a po rozložitých kořenech se blížil k Ertrusanovi.

Kasom vytrhl z opasku dezintegrátor a jediným výstřelem strom zničil.

„To bylo lehkomyšlné, Kasome,“ poznamenal Rhodan.

„Měl jsem se nechat uškrtit, pane?“

„Nemluvte nesmysly. Nemyslím váš boj se stromem, který na vás zdaleka neměl. Emise z dezintegrátoru budou jistě zaměřeny.“

Rhodan ještě ani nedomluvil, když vnější mikrofony jejich přileb zachytily hukot, který se rychle blížil.

Když se malá loď ve tvaru šípů objevila nad mýtinou, Perry Rhodan a Ertrusané leželi ve větvích rozložitého stromu. Během

příštích pěti minut zůstala gurrad-ská pátrací loď stát na místě a jediné, co

se pohybovalo, byly zdvojené hlavně děl v otočné kupoli.

Po pěti minutách loď odlétla a zmizela v záři slunce.

3.

Světlo bylo tak jasné, že bodalo do očí. Někde v blízkosti běžely agregáty elektráren.

Roi Danton se poté, co byli dopraveni hlouběji do nitra planety, marně pokoušel usnout. Podařilo se mu zdřímnout jen na okamžik, pak se do jeho neklidného spánku vedralo světlo a opět ho probudilo.

Danton to vzdal.

V myšlenkách byl u otce, který - jak Roi věděl - čekal na nový den, aby se mohl pustit do pátrání po iniciátorech hypervysílání, které zachytili guerilloví bojovníci.

Doufáme, že se jim to podaří, říkal si Roi Danton.

Podíval se na hodinky, které mu nechali. Nula třicet šest normálního času. Pokud se to přepočítalo na poměry, panující na Boultau, muselo být venku dávno světlo.

Pak se Roi podíval na datum: 1. prosince 2435.

Prosinec! Dantonovy myšlenky sklouzly do minulosti a před jeho vnitřním zrakem vyvstaly obrazy z mládí. Vzpomínal, jak se večer lehce snášel snůh, myslel na očekávání, které tento měsíc představoval...

Drsný hlas ho nemilosrdně vrátil do skutečnosti.

„Teď už na sebe nedají dlouho čekat, pane,“ prohlásil nadporučík Art Huron. Ležel vedle krále Svobodných obchodníků a taky nemohl spát.

„Jak to myslíte, monsieur?“ zeptal se Roi.

Nadporučík se na něj nedůvěřivě podíval. Nejspíš si myslel, že předchozí události zatemnily Roiův zdravý rozum.

Samozřejmě to byl nesmysl a Art Huron si oddechl, když viděl Dantonův jasný zrak a slyšel jeho energický hlas. „Ach tak, vy myslíte naše přátele Roumbakiho, Heykha a Sibalu.“

„Přesně tak, pane. Pokud si vzpomínám, dali nám lhůtu čtyři hodiny. Až uplyne, budou vyžadovat informaci o vysílači.“

„Správně, nadporučíku,“ přisvědčil klidně Danton.

„Ale pane! Čtyři hodiny jsou pryč!“

„Co myslíte, že Gurradové udělají?“ zeptal se Danton a pokusil se najít příjemnější polohu. Podlaha byla ale velmi tvrdá prakticky všude.

„Roumbaki mluvil o mužích z pouští Leedonu. Nejspíš to budou specialisté na výslechové metody...”

„...zcela zvláštního druhu. Jistě,” skočil mu do řeči Roi.

„Nechápu, pane!”

„Metoda, kterou nás budou vyslýchat tito muži z pouští Leedonu, je prastará. Znali ji v dobách faraónů i římských císařů. Některé národy na staré dobré Zemi

dosáhly v tomto oboru nepřekonatelného mistrovství - kdo by si dovolil tvrdit, že mučení nepřiměje k řeči prakticky kohokoliv?”

„Myslíte?” Art Huron pochybovačně zavrtěl hlavou.

„Jsem o tom přesvědčený. V těch hrozných dobách byly jen dvě možnosti, jak se nedat donutit k řeči: Zemřít předem -nebo se zbláznit.”

„Dovolte, pane,” vmísil se John Harvey, „tehdy byla prostě taková barbarská doba. Nemohly se používat jiné než barbarské metody - ale dnes přece panuje pokrok! Lidé se nemučí, dnes se čerpá z paměti a vědomí.”

Roi Danton se překvapeně podíval na vědce, který patřil k výsadečkému komandu na Module II.

„Netušil jsem, že máte takový smysl pro ironii,” řekl.

Na hubeném, vráskami zbrázděném obličejí Johna Harveye se mihl úsměv, „Juvenalis v těch dobách řekl: Difficile est satiram non scribere.” (V takových poměrech je těžké nepsat satiru.)

„Už dost,” řekl na to Roi. „Jste příliš zahořklí. Mně se život líbí takový, jaký je.”

„Takový, jaký je, bude brzy u konce,” prohlásil suše Harvey.

V řadách zajatců nastal neklid. Zvenku bylo slyšet kroky, povely a se zaskřípěním se rozjela těžká příčka.

Do místnosti vstoupili po zuby ozbrojení Gurradové v černých kožených oděvech a vysokých botách a rozestavili se po obou stranách dveří. Na předním dílu jejich kožených kabátů ostře vystupoval symbol odporu, rudě zářící koule protknutá šípem.

Pak vstoupila Rada tří.

V čele šel Roumbaki, rozložitý Gurrad s červenou hřívou. Za ním kráčel Generál Heykh a bělovlasý Shangant Sibala. Roumbaki dával

najevo, že skutečným pánem Boultau je on - a to bylo špatné. Roi Danton byl přesvědčený, že rozvážného Generála i umírněného Shanganta by dokázal přesvědčit, že Pozemšťané nejsou původci zrádných polohovacích impulzů.

U Roumbakiho se s ničím takovým nedalo počítat. Byl předpojatý a krajně nedůvěřivý.

Roi Dantona společně se sedmi muži, mezi kterými nechyběl nadporučík Huron, předvedli před Radu. Mezi oběma stranami stál na teleskopickém stojanu translátor.

Roi zkřížil ruce na hrudi a zeptal se: „Čemu vděčíme za čest vaší časné návštěvy, messieurs?“

„Už jsem viděl skučel větší pány!“ zasyčel výhružně Roumbaki. „Bolest z nich nadělala ubožáky!“

„Raději k věci, veliteli,“ přerušil jej pevně Danton. Věděl, že tady uspěje jen tvrdým tónem.

„Jak si přejete,“ zaznělo z translátoru. Přístroj byl naprogramovaný tak dokonale, že dokonce dokázal přenášet Roumbakiho nesmiřitelný tón. „Shrňte si to. Vám a vašim lidem jsem dal dvě možnosti:

Bud' to nám řeknete, kde jste ukryli svůj přístroj, abychom ho mohli zneškodnit, nebo zachováte mlčení. V druhém případě budu nucen podrobit vaše muže výslechu, který může za jistých okolností skončit smrtí. Pokud jste ale došli k náhledu, že mlčení nemá smysl, bude s vámi i vašimi muži nakládáno jako s válečnými zajatci a podle všech pravidel vojenské cti. Jestliže ve své zaslepenosti trváte na mlčení, v naději, že flotila Perliánů dorazí včas, dám vás mučit všechny.“

Roi Danton chápal, co se odehrávalo v Roumbakiho nitru. V obavách z prozrazení a zničení planety v Gurradovi stále stoupal hněv, až mu zatemnil zdravý rozum. Takové rozpoložení může vést ke zkratovitému jednání. Pak půjde Pozemšťanům skutečně o život.

„Co takhle třetí možnost,“ navrhl Danton. „Pro změnu byste mohl uvěřit, že s tím vysíláním nemáme nic společného. Dejte mně a několika mým lidem zbraně a kluzák — a já vám slibuji, že před vás předvedu toho, kdo je za ty polohovací signály odpovědný.“

Roumbaki pohrdlivě zavrčel: „Utečete, nic víc. Prostě se bojíte o život, I já mám strach, ale ne o sebe. Mně jde o životy milionů Gurradů, kteří jsou vašim vysíláním ohroženi. Chápete vůbec, co jste způsobili? Už teď se mezi našim lidem šíří panika, a to se nepřítel ještě neobjevil!“

„To je bohužel pravda," vmísil se bělovlasý Sibala. „Od okamžiku, kdy byly zaměřeny první signály prozrazující polohu planety, si Quetkysové, naši napůl organičtí a napůl krystaličtí strážci počínají jako šílení. Ve městech se rozpoutalo peklo. Quetkysové podezírají kdekoho. Během první hodiny strážní komanda pobila tisíce nevinných osob. Proč nám konečně neřeknete, kde je váš vysílač? Ušetříte si spoustu nepříjemností."

Danton zavrtěl hlavou. „Nemohu dělat nic jiného než znovu a znovu opakovat, že to nejsme my, kdo vysílá. Jak bychom mohli takový přístroj skrýt, když jsme v zajetí?"

„Zapomínáte," připomněl jemně Sibala, „že jsme u vás našli velké množství velmi výkonných přístrojů."

Danton se usmál poněkud povýšeně: „Kdybyste měli jen tušení, jak velký by musel být hypervysílač o takovém výkonu, tak byste pochopili, že bychom ho nemohli nikam schovat ani ho přenášet."

„Rád bych vám věřil," pronesl zamyšleně Sibala. „Jaký je váš názor, Heykhu?"

„Vývody vězňů mají něco do sebe," připustil Generál.

„Jen se nedejte ovlivnit těmi lháři!" rozkřikl se Roumbaki. „Jsem přesvědčený, že vysílač aktivovali oni."

„Můžete mi prozradit, monsieur, jak jsme to udělali?" zeptal se Danton.

„To můžu!" zařval Roumbaki a potřásl hřívou. „Přístroj byl dopraven na Boultat v podobě součástí, které jste v nestřeženém okamžiku složili, naprogramovali a spustili."

„A teď si v pohodě špacíruje po planetě a dělá píp píp, aby přilákal pozornost

Perliánů," prohlásil posměšně Danton, ale okamžitě zvažněl. „Máte nějaké vysvětlení faktu, že vaši skvělí bojovníci nejsou schopni ten vysílač najít?"

„Moji skvělí bojovníci," zasyčel nenávistně Gurrad, „váš přístroj nenašli proto, že je vybaven zařízením, které po vysílání okamžitě provede změnu polohy. Pravděpodobně se jedná o něco na způsob transmiteru."

„To není špatné. A leccos to vysvětluje," řekl Danton. Musí otce informovat o této domněnce. Třeba mu to pomůže při hledání.

„To je drzost!" zařval Roumbaki. Nenávist a strach před zkázou, hrozící základně, zatemnila poslední zbytky jeho soudnosti.

V místnosti se nyní rozhostilo naprosté ticho. Atmosféra jako by byla naplněna výbušnou směsí, která může každým okamžikem explodovat.

Konečně ze sebe Roumbaki namáhavě vypravil:

„Vrátím se za půl hodiny. Pak bude pět vašich mužů popraveno. Budu decimovat vaši skupinu tak dlouho, dokud mi neprozradíte, kde najdu vysílač.“

„Držte se zpátky, mon ami!“ Hlas Roie Dantona byl tak autoritativní, že Art Huron poslechl a jen očima sledoval deset po zuby ozbrojených Gurradů, kteří bez jakéhokoliv výběru vytahovali ze skupiny pět Pozemšťanů.

Vztek Pozemšťanů se projevil ojedinělými výkřiky, ale nikdo neztratil sebevládu. Taky by to nemělo žádný smysl.

„Kdo jsou ti lidé?“ zeptal se tiše král Svobodných obchodníků.

Nadporučík mu vyjmenoval čtyři seržanty a jednoho poručíka.

„Dobří muži?“

„Možná mě budete považovat za domýšlivého, pane, ale pro mě je každý Pozemšťan dobrý člověk.“

Na tohle se Art Huron nedočkal odpovědi. Oba muži se zahleděli za Gurrady, vlekoucími vybrané zajatce ke stěně, ve které nebyly žádné dveře.

U stěny se zastavili a jeden z Gurradů na ni přiložil plochou kovovou destičku. Stěna zazářila všemi barvami, a pak zprůhledněla. Ukázalo se, že za ní je malá prázdná místnost.

Guerilloví bojovníci postrčili zajatce do této místnosti. Stěna za nimi opět ztuhla, ale zůstala průhledná. Velkou a malou místnost nyní dělil neprostupný energetický štít.

Po několika minutách Gurradové odešli.

Pozemšťané se shlukli u stěny a snažili se aspoň posunky dodávat kamarádům odvahu. Zatím nikdo nevěděl, co má toto oddělení znamenat.

Roi Danton požádal Hurona, aby ke stěně přivedl oba lékaře, kteří byli součástí komanda.

„Co myslíte, že s nimi udělají?“ zeptal se pak korpulentního doktora Freda Blaina.

„Zatím se nestalo nic, co by nám umožnilo vyvodit nějaké závěry. Život se dá ukončit tisíci způsoby.“

„Měl jste být raději kazatelem!" vyjel na něj Huron.

„Počkejte!" syknul Danton. „Vedle se něco děje!"

Pozemšťané napjatě sledovali, jak se ve vedlejší místnosti otevřely dveře a v nich se objevili dva Generálové. Za nimi vstoupil křehčeji stavěný Shangant se zjizveným obličejem a dlouhou, stříbřitě zbarvenou, prořídlou a matnou hřívou.

Danton s hrůzou sledoval, jak Shangant otevřel malou tašku a předal Generálům injekční stříkačky. Pět Pozemšťanů projevilo neklid.

Na pokyn Generálů Shangant vytáhl z tašky malý krychlovitý přístroj. Přidržel jej ve směru k Pozemšťanům, kteří jako by zkameněli.

Rychle a s pohyby, které svědčily o cviku a zkušenostech, vpravili Generálové do žil zajatců neznámou látku. Pak odstoupili, Shangant uložil krychlovitý přístroj a všichni odešli.

„Tohle je poprava, o které mluvil Roumbaki?" ozval se nevěřičně Art Huron. „Mohla být hrozná, ale podle toho, co vidím, těm mužům není zle."

Roi Danton musel připustit, že na tom něco je. Otočil se k lékaři a zeptal se: „Co se tam podle vašeho názoru stalo?"

„Nejspíš je něčím infikovali. Budeme muset počkat."

Druhý lékař dodal: „Patrně se jedná o nemoc, která velmi rychle ničí gurradský organismus a konec je mimořádně trýznivý."

„Už teď si něco myslím, ale zatím si to nechám pro sebe."

Čas se vlekl, nad krystalickými lesy Boultau nastal nový den, ale zajatci o tom nic nevěděli. Ostré světlo v místnosti způsobilo, že čas pro ně přestal být měřitelný.

Gurradové se několikrát byli přesvědčit o stavu pěti vybraných zajatců a pokaždé působili ohromeněji. Ať se mělo stát cokoliv - nestalo se to.

Roi Danton si dokonce dovolil vydechnout. Pozemšťané patrně na injektovanou látku nereagovali.

A když už si myslel, že je to úplně dobré, mužům se přitížilo. Potácivě se pohybovali po místnosti a jako zasažení bleskem padali na zem. Na odhalených částech jejich těla bylo vidět naskakující černé puchýře.

„Přesně tohle jsem myslel!" zamumlal doktor.

„Co jste myslel, monsieur?" naléhal na něj Danton. „Mluvte!"

Lékař se podíval na hodinky a chvíli přemýšlel, jako by se utvrzoval ve správnosti své teorie. Konečně řekl: „Inkubační doba právě uplynula. Zárodky nemoci začínají působit. Ještě nejsou nebezpečné. Kdyby se nám podařilo podat těm mužům včas antibiotika, bylo by po popravě.”

Danton několikrát udeřil zaťatou pěstí do dlaně druhé ruky. Jedině tím se projevila jeho netrpělivost a vztek, že nemůže nic dělat. Byl uzavřen v hlubinách planety s extrémními podmínkami, bez zbraní a bez jakéhokoli vybavení. Jedinou nadějí bylo, že Perry Rhodan a oba Ertrusané najdou vysílačku.

Zbývalo jen zoufalé čekání.

Po prvním horečnatém záchvatu se pět mužů zotavilo.

Ve stejné chvíli, kdy jeden Pozemšťan a dva obrovití Ertrusané vyrazili za vysílačkou, která se pohybovala po planetě Boultat jako nějaký fantom, se Roumbaki, Heykh a Sibala objevili u Roie Dantona. V jejich doprovodu bylo několik Generálů, z jejichž otázek nebylo těžké odvodit, že se jedná o vědce.

Nechápali, že jsou Pozemšťané ještě naživu. Nedovedli si tento jev vysvětlit a tiše se mezi sebou radili.

Roumbaki se chvíli díval na Generály, a pak kývl mužům ze strážního komanda, aby vybrali dalších pět Pozemšťanů.

Roi Danton v zoufalství nad osudem již deseti mužů zapnul přístroj, voperovaný do paže, a spojil se s Masutem.

Když se dověděl, že jeho otec a oba Ertrusané nijak nepokročili, na okamžik skryl obličej v dlaních, a pak energicky zvedl hlavu.

„Už toho mám dost!“ procedil mezi zuby a vyskočil.

„Co chcete dělat?“ zeptal se Art Huron a taky vstal.

„Podám si pány radní. Chcete vidět lekci ze zastrašovací taktiky? Pojděte se mnou!”

Roi Danton si upravil šedozelenou uniformu, kterou měl na sobě místo obvyklého oděvu kavalíra z osmnáctého století, prošel místností a zabušil na dveře.

„Otevřte, messieurs! Ve jménu republiky! Jinak zaútočíme na Bastillu!”

Oba lékaři si vyměnili ustarané pohledy a chtěli vstát, ale Art Huron jim naznačil, že se jedná jen o divadlo.

Jakmile se dveře pootevřely, Danton řekl:

„Chci co nejrychleji mluvit s Roumbakim!”

Gurrad zavrtěl hlavou.

„Poslyš, ty pitomče!“ zařval Svobodný obchodník a v jeho hlase nebylo nic z obvyklé afektovanosti a změkčilosti. „Musím s ním mluvit. Chci mu říct něco důležitého!“

Dveře se prudce zabouchly.

Roumbaki se objevil rychleji než Roi doufal. Doprovázel ho Sibala a oba si vážně prohlíželi Svobodného obchodníka, odhodlaného ke všemu.

Shangant Sibala se stříbřitou hřívou měl v očích strach. Došel k přesvědčení, že byla chyba neuzavřít s Pozemšťany dohodu. Národ jako tento neměl zapotřebí paktovat se s Perliány, aby si podmanil Gurrady a další národy Velkého Magellanova mračna.

Shangant viděl před svým vnitřním zrakem obrovské množství lesknoucích se lodí, které překonávají propastnou vzdálenost mezi domovskou galaxií a Magellanovým mračnem a vylévají si vztek na planetách Gurradů, Shangantů, Perliánů a Generálů.

„Rozhodl jste se konečně přestat lhát a sdělit nám stanoviště vysílačky?“

„Jak jste na to přišel, mon generál? Chci vám povědět něco, co má souvislost s vysílačem.“

„A to je co?“ zařval vrchní velitel guerillových bojovníků Magellanova mračna.

Danton cítil, že má úplně suché rty. Teď, řekl si v duchu, přišla chvíle, ve které musíš dokázat, že jsi skutečně Svobodný obchodník. Musíš namluvit tomuto nedůvěřivému tvorovi něco, co není pravda. V obchodě se to tak dělá běžně.

„No?“ zařval Roumbaki.

„Vzpomínáte si na vysílačky, které jste po našem pokusu o únik u mě našel?“

Gurrad přikývl.

„Za pomoci těchto přístrojů se mi během transportu na toto místo podařilo vyslat nouzový signál pozemské flotile. Vydal jsem rozkaz ke zničení všech planet Gurradů, pokud nedostaneme svobodu.“

Roumbaki se nejdřív rozesmál, a pak řekl: „Poslyšte, králi Pozemšťanů. Z hlášení kapitánů svých lodí vím, že se v naší galaxii pohybuje asi stovka cizích lodí. Myslíte si, že nás tahle hrstka může nějak ohrozit?“ Založil si ruce na hrudi a pokračoval: „Jste lhář, a ještě ke všemu špatný.“

„Tím bych si nebyl tak jistý," řekl na to Danton. „Už jste někdy viděl zblízka pozemskou bojovou loď? Znáte její parametry? Palebnou sílu? Co víte o její rychlosti a výkonu motorů? Nic. Vy říkáte, že těch sto lodí—ve skutečnosti je jich mnohem víc, ale o dalších nevíte - vás nemůže ohrozit?"

Zeptejte se kapitánů lodí, kteří byli u Moduly II, co si myslí o pozemských bojových plavidlech. Zeptejte se jich, a pak sám pochopíte, že vaše lodě jsou jen..." Roi Danton se holedbal a vyhrožoval ještě hezkou chvilí.

Počínal si tak šikovně, že se Sibala začal chvět. Najednou se Roumbaki prudce otočil a oba odešli.

Svobodný obchodník si otřel pot z čela. „Myslíte, že jsem byl přesvědčivý?" zeptal se kapitána Hurona.

„Byl jste velmi dobrý. V každém případě jste aspoň jednoho připravil o klid v duši."

„Sibalu? Jak ho znám, udělá všechno, aby Generála Heykha přetáhl na svou stranu. Nic lepšího si nemůžeme přát."

4.

Generátor klimatizačního zařízení bojové kombinézy hlasitě bzučel.

Obě slunce planula na boultatském nebi spalujícím žářem a teplota dávno překročila sedmdesát stupňů. Zdálo se nemožné, že by v takovém vedru někdo vydržel, a přesto tu bujel život v mnoha svých formách.

Perry Rhodan si vzpomněl na Ruora a jeho přátele. Jistě jsou na cestě ke svému vzdálenému cíli, k domovským lovištím.

Pro tyto bytosti bylo vražedné vedro životní podmínkou, nad kterou Velký administrátor jen vrtěl hlavou.

Stále ještě seděli na stromě nad malou mýtinou, jejíž tráva byla slehlá po vysílačce.

Gurradové je naštěstí nenašli. Jejich objevení přimělo Perryho Rhodana a Ertrusany k ještě větší opatrnosti.

Ocitli se v nezáviděníhodné situaci. Vysílačku museli najít v okamžiku, kdy byla v provozu, a přitom nesměli být odhaleni pátrajícími Gurrady.

Po tváři Melbara Kasoma stékal pot. Oro Masut vzdychal a oběma rukama svíral přenosný lokátor, pomocí kterého se mu včera podařilo zaměřit tajemnou vysílačku.

„Teď bych si dal vlažnou sprchu," prohlásil Kasom, „a pak u baru ledový..."

„Jestli okamžitě nezavřeš hubu, tak tě vlastnoručně srazím ze stromu," zavrčel nevlídně Masut. „To, co tady meleš, hraničí s perversitou..."

„Ale no tak, pánové," zavrčel hlavou Rhodan.

„Vždyť je to pravda!" bránil se Masut a po další Kasomově poznámce vyletěl, ale najednou se uprostřed pohybu zarazil.

„Vysílač!" vykřikl a současně zaklapl svou přilbu.

Perry Rhodan a Kasom zareagovali ve zlomku vteřiny. Během čekání si více než desetkrát zopakovali, co udělají, až se vysílač ozve.

Odstartovali s rychlostí, která by neudělala ostudu ani stíhačce, v několika vteřinách byli ve výšce čtyř set metrů a mířili k severu, kde se v lehkém oparu nad horizontem zvedal horský masiv.

Let byl tentokrát o poznání kratší. Neurazili ještě ani sto kilometrů, když Oro Masut začal klesat k zemi jako kámen.

Pod třemi muži se rozpínala savana s několika ostrůvky stromů a křovin.

A jak Perry Rhodan letěl za Masutem, zahlédl na okraji jednoho z takových ostrůvků vegetace záblesk.

Nejdřív čekal, že se bude opakovat, protože podle jeho názoru muselo jít o výstřel.

Téměř současně si ale uvědomil, že se mýlí. Výstřel nemohl platit jim, protože byli neviditelní.

Jakmile dopadl na zem a pokrčením kolen zmírnil tvrdý dopad, okamžitě otevřel přilbu.

„Zase pozdě!" zaslechl Etrusánův dunivý hlas. „O vteřinu!"

„Co znamenalo to zablesknutí?" chtěl vědět Rhodan. „Masute, vy jste letěl první, všiml jste si něčeho?"

„Viděl jsem to. Už jsem si myslel, že tentokrát je máme. A najednou to zmizelo."

„Co zmizelo, Masute? Mluvte přece!" Velký administrátor popadl Masuta za rameno a zacloumal s ním. Stejně dobře ale mohl trást skálou.

„No, vysílací transmitter," odpověděl konečně Oro Masut. „Viděl jsem ho. Byl to velký skříňovitý přístroj - a jak jsem se na něj díval, zmizel. Ten světelný jev, co jste zahlédl, pane, bylo zablesknutí, typické pro dematerializaci."

„Takhle to tedy dělají," pronesl zamyšleně Rhodan.

„To znamená, pane," řekl specialista USO, „že nemůže jít o automaticky pracující vysílač."

„To je jisté!" potvrdil Rhodan.

„Já... tomu tak dalece nerozumím," přihlásil se Masut.

„Vždyť je to jasné, maličký," usmál se přezíravě Kasom. „U vysílacího transmiteru musí být vysílací místo a přijímací pól. Kdyby to byla autonomní, to znamená robotem řízená stanice, skočila by naslepo do prostoru, protože by tam nebyl nikdo, kdo by vyhledal místo, kam lze bez obav skočit. Tady existuje příliš velké riziko, že se vysílač materializuje třeba někde nad propastí a rovnou se rozbije. A taky -je příliš velký, to automatické vysílačky nebývají. A pak, Boultať je pro toho, kdo vysílá, stejně cizí planetou jako pro nás. Z toho plyne, že vysílač je obsluhován rozumnými bytostmi, které prozkoumají příští místo vysílání a umístí na ně přijímací pól."

„Můžeš mi taky říct, jak se ty bytosti dostanou k dalšímu místu vysílání, aby tam umístily ten pól?"

Specialista USO blahosklonně přikývl. „Pomocí transmiteru."

„Takže průvodcům vysílačky nehrozí nebezpečí, že se zhmotní někde nad propastí?"

„Hm... Totiž..." Kasom raději zmlkl.

Perry Rhodan chtěl něco říct, ale najednou jej Kasom popadl a smýkl jím pod husté větve. Ze země se zvedl prach, jak na ni dva obři padli.

Ted' už bylo zřetelně slyšet motory gurradské pátrací lodi, která se snášela nad ostrůvek ze stromů a křovin.

„Vypněte všechny přístroje," nařídil Rhodan. „Energetické emise by se mohly dát zaměřit."

„Při Ertrusu!" mumlal Kasom a rozhlížel se. „Co když si nás vyhlédne nějaká bestie pro zpestření jídelničky?"

„Co by mělo být? Vy sám se vždycky holedbáte svou silou. Střežte se použít zbraně!" odpověděl Rhodan.

Kasom naštěstí nemusel svou sílu nijak dokazovat. Gurradská loď se po několika minutách vzdálila.

„Pomalu se tu rýsuje jistý systém," promluvil Perry Rhodan a začal něco črtat do prachu pod svýma nohama.

Šlo o provizorní mapu, kterou nakreslil podle údajů z paměti lokátoru.

„Tohle jsou přibližné obrysy terénu, ve kterém se pohybujeme. Body znamenají dosavadní místa vysílání. Spojil jsem je přímkami a...”

„Vysílač sleduje jistý směr!" ozval se Kasom.

„Přesně tak. A kam míří?"

Melbar Kasom se vztyčil v celé své výšce a ukázal k horskému masivu.

„A to mě přivádí na myšlenku," pokračoval Rhodan, „jak se pokusit vysílač dostihnout dřív než zase zmizí.

Podle dosavadních zkušeností urazí každým skokem vzdálenost osmdesáti až sto padesáti kilometrů. Pokud urazíme alespoň polovinu této vzdálenosti předem, musíme přístroj zastihnout ještě na místě.

Proto nebudeme čekat tady, ale v polovině cesty k dalšímu předpokládanému místu vysílání."

Obě slunce stála jen několik stupňů nad zenitem a vysílala vražedný jas na povrch planety, odkud jej zase odráželo krystalické rostlinstvo.

Normální porost by dávno uschl na troud a shořel, ale na Boultatě se přizpůsobil podmínkám a ty tvořily nové a nové druhy, až se konečně ustálil v krystalické formě, a v té se rozšířil po celé planetě.

Kde se nerozpínal krystalický les, rostla oštěpová tráva. Ta byla ve svých požadavcích ještě skromnější. A na místech, kde ani ona nenašla podmínky, se zvedaly skály. Ale všude byl život ve formě napůl organických a napůl krystalických zvířat.

Perry Rhodan a oba Ertrusané už třicet minut čekali, až se ozve vysílač. Nalézali se na malé skalní plošině ve výšce asi dva metry nad vrcholky pralesa, kde nebyla žádná vegetace kromě kvetoucího keře, který se uchytil ve spáře.

Vítr zanášel na plošinu žhnoucí dech planiny, ve kterém se ohromné, rubínově červené květy lehce pohybovaly.

Výhled byl zamlžen oslňujícím svitem dvou sluncí. Protože bylo každé slunce jiné, světlo o různých vlnových délkách vytvářelo podivuhodné efekty.

Melbar Kasom se přes zabudované filtry díval k nebi. Když pak sklopil hlavu, měl dojem, jako by koutkem oka zachytil pohyb. Jenže když se podíval tím směrem, nic tam nebylo.

Po chvíli měl Kasom stejný dojem.

Ksakru, to už vidím duchy? pomyslel si. Podruhé viděl pohyb

naprosto jasně, ale nedokázal říct, co se pohnulo.

Tentokrát se rozhodl přijít záhadě na kloub. Opřel se o skálu, upřeně se zahleděl na les, ale zároveň se díval do vyleštěného zásobníku své zbraně jako do zrcadla.

Nenápadně zásobník natočil a měl perfektní, i když ohraničený pohled za sebe. A pak uviděl, jak se keř posunul.

Kasom to rychle řekl Rhodanovi a Masutovi, kteří seděli ke keři zády a zatím nic nezpozorovali. Tiše se radili a nespouštěli keř z očí. Po několika minutách bylo jisté, že se pohybuje směrem k nim.

„Co to vůbec je?“ zeptal se osobní strážce krále Svobodných obchodníků. „Masožravec?“

„Určitě,“ přisvědčil Rhodan.

„Je úplně jedno, co to je, ale musí to zmizet,“ prohlásil Kasom. „V jeho přítomnosti mi není dobře. Dávejte pozor!“

Ertrusan se zvedl, naznačil svým společníkům, aby se stáhli k okraji plošiny, a postavil se před keř.

Pak vypnul deflektor a stal se „viditelným“.

Nenápadný, nádherně kvetoucí keř se rázem stal příšerou ze zlého snu.

Červené květy ve tvaru kalichu se změnily na rudé chřtány se zuby, ze kterých kapala bílá tekutina. Větve se protáhly na pohyblivé šlahouny a celý keř vyrazil po kořenech ke specialistovi USO.

Perryemu naskočila husí kůže. Málem varovně vykřikl, ale zarazil se. Kasom věděl, co dělá. Nikdy nejednal bez úva-hy.

Jakmile keř vyrazil kupředu, Kasom vzlétl nad koruny stromů, které nedosahovaly až ke skalní plošině.

Keř se už nedokázal zastavit. Snažil se zachytit kořeny na okraji propasti, mával šlahouny, ale převážil se a spadl do krystalického lesa, kde nastal pohyb.

Jako prakticky každý druh fauny nebo flóry na Boulstatu, měl i tento keř nepřátele. Vrhli se na něj dřív, než dopadl.

Byli dostatečně rychlí.

Podařilo se jim dorazit na místo několik minut před novou dematerializací přízračné vysílačky.

Pod třemi muži se táhly první výběžky hor, které se v dálce strmě zvedaly k nebi.

Vysílač našli na dně kotliny, vyplněné drobnými kamínky a sutí. Vedle vysílače, ohromného, skříňovitého přístroje, stála čtvercová

postava Generála.

Tři muži pocítili divokou radost. Jak se pod ochranou deflektorů blížili, viděli, že fialově zářící bránou transmiteru prochází druhý Generál.

To je Generál, který musí instalovat přijímací pól na příštím místě vysílání, prolétlo hlavou Rhodanovi.

Jak a pomocí čeho se Generálovi podařilo skákat z místa na místo, byl nyní okrajový problém.

„Tady jsou, pane!“ zařval Kasom tak hlasitě, že přehlušil i svist větru.

Perry Rhodan vzteky zapomněl na bezpečnostní opatření a zapnul mikrofon v přílbě. „Kasome, vy jste největší blázen v Magellanově mračnu. Hulákáte tady jako byste nevěděl, že přístroje mají tenké uši! Jestliže se to nyní neobejde bez boje, je to vaše vina!“

Události nabraly rychlý spád.

Rhodan sotva domluvil a oba Generálové zvedli hlavy. Muselo jim být jasné, že se blíží někdo, kdo je pod ochranou energetického štítu.

Oba začali jednat.

První Generál odjistil zbraň a druhý se naklonil k ovládacímu panelu transmiteru.

Perry Rhodan si v prvním okamžiku myslel, že se pokusí uniknout. Paprsek z ústí hlavně těžké impulzní zbraně ho přesvědčil o něčem jiném.

Kasom v posledním okamžiku vypnul projektor antigravu a spadl dolů jako kámen.

Jenže moment překvapení byl zmařen.

Vysílací transmitter měl patrně infračervený detektor, na jehož monitoru se objevily agregáty v tornistrách třech jinak neviditelných mužů.

„Rozdělte se! Rychle!“ nařídil Rhodan. Sledoval, jak se Ertrusané rozlétni na strany, ale všiml si něčeho mnohem důležitějšího.

Generálové bojovali, místo aby zmizeli pomocí transmiteru. To znamenalo, že energie v zásobníku ještě nedosáhla napětí potřebného k dematerializaci.

Velký administrátor nepovažoval za nutné vměšovat se do boje.

Vysoko na kamenitém srázu se uvolnil malý kamínek a doprovázený celou kavalkádou stále větších kamenů se řítit dolů. Cestou strhával další a další masy kamene a konečně se valila do

kotliny celá lavina.

Když její dunění umlklo a prach se usadil, odmlčely se i zbraně Ertrusanů. Celé to netrvalo ani dvě minuty.

Vedle transmiteru nebylo ani stopy po životě.

Když Perry Rhodan slétl dolů, s úlekem si uvědomil, že se kolem skříňovitého přístroje začíná tvořit modrobílé svítící pole. Jednomu z Generálů se patrně v posledním okamžiku života podařilo aktivovat mechanismus transmiteru, aby se vysílač nedostal do rukou nepříteli.

Vysílač ale nesměl zmizet. Bez tohoto důkazu by Roumbaki nikdy nedal Pozemšťanům svobodu.

Perry Rhodan se vrhl k vysílači, aby přepnul ovládací páku, ale byl příliš daleko. Pak jednal Melbar Kasom. Pochopil, že Rhodan nedoběhne včas k ovládacímu panelu. Jediným pohybem namířil zbraň a stiskl spoušť.

Modrobílá záře, která byla první fází dematerializace, pohasla. Transmitter byl nepoužitelný. Vysílač oněměl.

5.

„Tak jak, doktore?“ hlas Roie Dantona byl netrpělivý. Pět Pozemšťanů, kteří byli infikovaní jako první, mělo vysoké horečky. Lékaři Beir a Blain pouhým pohledem přes průhlednou stěnu rozpoznali, že se blíží smrt.

„Nemůžete se mylit, doktore?“

Fred Blain unaveně zavrtěl hlavou. Infikovaní muži prožívali strašná muka, ale ještě větší trýzní bylo dívat se na ně bez možnosti pomoci jim.

„Už nemám pochyby,“ řekl. „Ty černé puchýře v počátečním stádiu mě přivedly na myšlenku, že jde o nějakou mutaci moru, známého i na Zemi. Jak je vidět, původci této nemoci existují i ve Velkém Magellanově mračnu.“

„Jsem téhož názoru jako kolega,“ přidal se zkroušeně Gerard Beir. „Vzpomínáte si na toho starého Shanganta, který doprovázel dva Generály při infikování našich lidí?“

Roi Danton přikývl.

„Všiml jste si jeho zjizveného obličje a matných, značně prořídých vlasů? To

jsou stopy po prodělaném hlízovém moru, který tento Shangant přežil.“

„Co se dá proti němu podniknout?“ zeptal se Danton.

„Udělat by se dalo leccos. Mor už dávno ztratil svou hrůznou pověst. Moderní antibiotika ho dávno vymýtila a kosmo-biotika, která jsou součástí našeho vybavení..." lékař nedořekl. Jejich výstroj byla v rukou guerillových bojovníků.

A to znamená smrt našich kamarádů, pomyslel si Roi a v duchu probíral události posledních hodin.

Když Roumbaki zjistil, že první nakažení Pozemšťané ještě nezemřeli, nařídil infikovat třetí skupinu. Přibližně v té době se u druhé skupiny objevily první příznaky nemoci. Gurrad s červenou hřívou stěží skrýval vztek nad svým nezdarem. Když se přišel přesvědčit, jaké jsou výsledky jím nařízené popravy, měl pocit, že se mu Pozemšťané vysmívají.

Samozřejmě měli strach před smrtí, ale hrdost jim nedovolila dát to najevo.

Art Huron se objevil vedle Roie Dantona. „Velký administrátor asi taky neuspěl," prohlásil zachmuřeně.

„Myslím, že ne. Oro Masut se stále ještě neohlásil."

Oba muži se opět pohroužili do mlčení.

O co všechno se Roi Danton v uplynulých hodinách nepokusil! Hrozil Roumbakimu, zapřísahal ho, křičel na něj, spí-lal mu - a všechno bylo marné. Nedůvěřivého Gurrada nedokázalo nic pohnout k tomu, aby přestal vidět v Pozemšťanech

32

úhlavní nepřátele. Selhal i Roiův pokus informovat vrchního velitele guerillových bojovníků o obřím robotu OLD MANOVI, který přijde na pomoc Perliánům.

Danton skryl obličej v dlaních. Sval v jeho levé paži se zachvěl a král Svobodných obchodníků najednou vyskočil.

„Co je, pane?" zeptal se starostlivě kapitán Huron.

„Oro se ohlásil," odpověděl přerývaným hlasem Danton. „Právě mi poslal vysílací impuls. Honem, tužku a papír!"

Art Huron třesoucími se prsty vytáhl z kapsy bojového oděvu tužku a z notesu vytrhl list. Danton okamžitě začal psát.

Oro Masut sděloval, že se podařilo zajistit vysílačku a dva Generály. Generálové měli v útrokách krystalický prach, to znamená, že se jednalo o ovlivněné agenty Perliánů.

Roi Danton nedokázal svou radost vyjádřit slovy.

Mezi muži nastal pohyb. Někteří se smáli, jiným tekly slzy.

Když se objevil Roumbaki a druzí dva členové Rady, Svobodný obchodník jim řekl, co se právě dověděl.

Jako obvykle mu Roumbaki nevěřil ani slovo. Místo toho mu vyčetl stále obtěžování.

Jenže to, co Roi Danton před několika hodinami zasel, vyrostlo a dokonce neslo plody. Sibala a Heykh se postavili proti zuřícímu Gurradovi a donutili ho poslat

pátrací komando k místu, které označil Roi.

Souřadnice tohoto místa musel Oro Masut na Rhodanův rozkaz opakovat třikrát, aby se zamezilo chybě.

Ve vražedném vedru se nic nepohnulo. Obě slunce stála kolmo nad úzkým údolím, které nenabízelo žádný úkryt. Příkré skalní stěny odrážely sluneční paprsky a teplota před nimi byla srovnatelná s hodnotou, vytvořenou průchodem paprsků slunce ohniskem čočky.

Perry Rhodan cítil, jak mu krev buší ve spáncích. Seděl sám vedle mrtvých Generálů a za ním se zvedal transmitter.

Oba Ertrusany poslal pryč. Nebylo jisté, jak by se Roumbaki při pohledu na ně zachoval. Ostatně, mohlo se stát, že je Rhodan bude potřebovat - jako svobodné muže.

Jak je znal, jistě měli stanoviště transmitteru v hledáčkích svých zbraní.

V tíživém vedru zazněl vzdálený svist a nad horami se objevil temný bod. Rychle se blížil a brzy se změnil na šípovitou loď.

Když se po přistání usadil oblak zvířeného prachu a písku, ze spodní části lodi se vysunula rampa a po ní vypochoďovalo komando po zuby ozbrojených guerillových bojovníků.

Perry Rhodan vstal a založil si ruce. Před ním stál na stativu malý translátor. Přimhouřenýma očima a s pohrdavým úsměvem Rhodan sledoval, jak se z kupole pilotní kabiny vysunuje hlaveň děla.

„Trochu mnoho na jednoho muže," poznamenal. „Svědčí to o vašem strachu - a já ho nemohu nevyužít."

Za bojovníky, kteří se rozestoupili do kruhu, přicházeli dva muži, jejichž vystupování svědčilo o tom, že jde o vůdčí osobnosti.

Jeden byl Gurrad s červenou hřívou, divokým výrazem a energickými rysy v obličeji.

Druhý, Shangant, měl křehkou postavu, jemné rysy, stříbřitou hřívu a mírné oči.

Protože byl Rhodan dostatečně, informován, věděl, že jsou to

Roumbaki a Sibala.

„Stát!“

Perry Rhodan nepromluvil nijak zvlášť hlasitě, ale cosi v jeho hlase donutilo Roumbakiho poslechnout.

Sibala se zachvěl. Slyšel o nějakém Pozemšťanovi, který byl v zajetí na planetě vzdálené mnoho světelných let. Ale nedokázal tamtoho Pozemšťana srovnat s mužem, který prostě ignoruje namířené zbraně.

Roumbaki se taky zachvěl, ale vztekem. Chladné šedé oči vysokého, štíhlého muže s úzkou tváří, byly tak tvrdé a tak autoritativní, že ani Gurrad nedokázal vzdorovat.

Pozemšťan opět promluvil hlasem, zvyklým vydával rozkazy:

„Nejprve vyslechněte, co vám řeknu, Roumbaki!“

Roumbaki potřásl hřívou, položil obě ruce na opasek a trochu se předklonil. „Vy tady nemáte co rozkazovat, Pozemšťane!“

„Myslíte?“ Přes úzký obličej přelétl ironický úsměv. „Prosím, seznamte se se skutečností. Tady vidíte dva Generály, kteří byli pod vlivem hypnokrystalů. Obsluhovali vysílací transponder, který stojí za mnou. Tím padá jakýkoliv důvod zajetí. Žádám okamžité osvobození všech svých mužů.“

Rovněž definitivně padá podezření, že bychom snad chtěli vyzradit polohu Boultau vašim nepřátelům. Do sporu mezi Gurrady a Perliány jsme se dostali souhrou náhod.

Očekávám vaše stanovisko.“

„Kdo jste?“ zavrčel Roumbaki a číhavě se zahleděl na Perry Rhodana. „Jak to, že mluvíte ve jménu zajatců?“

Rhodan mu to řekl.

Shangant vedle Roumbakiho se zapotácel, zachytil se paže guerillového bojovníka, který k němu přiskočil, a zašeptal třesoucími se rty:

„To jste vy! Jak jste se sem dostal?“

„To teď není důležité. Stačí, že jsem tady.“

„O co jde?“ zařval Gurrad s červenou hřívou a nedůvěřivě se otočil na stříbro-vlasého Sibalu.

„To je ten muž, o kterém se ve svém hlášení zmínil Trikort. Unikl ze základny na planetě Aysoor.“

Roumbaki se zamyslel. Skutečnost, že se velitel Pozemšťanů pohybuje uprostřed pouště na Boultau, když by měl být na Aysooru,

vyvolávala různé představy. Najednou viděl řeči toho krále v docela jiném světle. Souvislosti, které nechápal, protože nechtěl, se nabízely samy.

Roumbaki se pokusil uvěřit Pozemšťanovi. A když si vzpomněl na nepředstavitelně velkou bojovou vesmírnou stanici OLD MAN, zbledl.

Perry Rhodan nespouštěl z Roumbakiho oči. Tušil, co se v něm odehrává a rozhodl se ještě Gurradův zmatek podpořit.

„Na vašem místě bych se rozhodoval rychleji," řekl tvrdě. „Pozemská flotila o síle tisíce lodí je už na cestě. Moji kapitáni mají rozkaz k útoku, pokud se včas neohlásím. V tom případě totiž mají předpokládat, že už nejsem naživu. Co by takový útok na Boultat znamenal, vám snad nemusím podrobně vysvětlovat."

Sám Rhodan si byl vědom, že tahle scéna má v sobě hodně neskutečného. Dialogy, které se tu vedly, by se nevyjímaly ani ve scénáři béčkového filmu a kulisy by nepostavil ani scénograf s nejmizernějším vkusem.

A přece se tady hrálo o život.

Roumbakiho hrdelní hlas vytrhl Rhodana ze zadumání. Translátor přeložil tuto větu: „Co tedy máme dělat?"

Rhodan měl nejdřív strach, že se přeslechl. Pak si to vysvětlil jako kapitulaci.

„Dopravte mě k mým lidem," odpověděl.

Padlo několik rozkazů, ale nikdo nepožadoval, aby Rhodan odevzdal zbraně. K lodi kráčel jako svobodný muž.

Než vstoupil na rampu, v reproduktoru jeho přilby zaznělo: „Co bude s námi, pane? Máme tady vyhladovět?"

„Menší dieta by vám neuškodila, Kasome," zněla odpověď. „Ale prosím, pojd'te. Připravím Gurrady na váš příchod."

„Hotovo!"

Doktor Fred Blain se zvedl od poručíka Tonyho Stewarda, kterého museli držet tři muži. Všichni už mysleli, že bude prvním mrtvým, ale horečka najednou poklesla.

Perry Rhodan přišel nejprve k nemocným. Byl sice sledován, ale pohyboval se volně a v doprovodu obou Ertrusanů.

S kamennou tváří vyslechl stručné hlášení lékařů. Pak nařídil okamžité osvobození nemocných zajatců a vydal rozkaz, aby lékařům byly navráceny zabavené léky.

Průsvitné stěny mezi místnostmi zatím zmizely.

Fred Blain začal u Tonyho Stewarda a jeho kolega se staral o dalšího nemocného. Moderní kosmobiotika, která lékaři okamžitě injekčně vpravili do krevního oběhu infikovaných, zmírnila horečky během patnácti minut.

„Myslíte, doktore, že to Tony přežije?“ zeptal se Art Huron.

„Nemyslím. Já to vím. Z popravky nic nebude.“ Doktor se naklonil nad dalším nemocným.

Art Huron si oddechl, pak ale jeho pozornost vzbudil Oro Masut.

Obrovitý Ertrusan odstrčil stranou vyděšené Gurrady a vrhl se na kolena před Roiem Dantonem.

„Vy žijete, můj králi! Váš pokorný sluha roní slzy radosti!“

Roi Danton se k němu naklonil. „Vstaň, mon cher ami! Všechno bude zase dobré.“

Tato idylická scéna byla narušena neméně zvukným hlasem: „Jen se podívejte na ty dva! Pirát a jeho neohrabaný svalovec slaví dojemné setkání...“ A Melbar Kasom se poťouchle ušklíbl.

„Neposlouchejte ho, můj králi,“ šeptal Masut a ostentativně ukazoval Kasomovi záda, „tenhle buran nestojí za to, abyste mu dopřál sluchu.“

„Jestli nevezmeš toho burana zpátky, řeknu mužům, kdo jim krade zásoby!“ spustil Kasom.

Asi by to skončilo moc špatně, kdyby nezazněl velitelský hlas. Do místnosti mezi zdravé muže vstoupil Perry Rhodan.

Roi Danton se okamžitě postavil na obranu svého osobního strážce: „Když dovolíte, grandseigneur, být na vašem místě, poslal bych toho ertruského kohouta jménem Kasom do internátu. Nemá nejmenší ponětí o slušném chování.“

„Pane Dantone!“

Rhodanův káravý tón přenesl Roie do paláce v Terrania City, v jehož síních tak často zněl stejně káravý hlas, když Mike něco provedl a myslel si, že se schová před trestem.

Otec a matka! Sestra Zuzana! Země! všechno to zavířilo před jeho očima jako barevná sklíčka kaleidoskopu.

Roi předstoupil před svého otce. „Děkuji vám, grandseigneur, jménem mužů, kteří věřili ve váš úspěch. Bez něj bychom se nyní nalézali ve fatální situaci.“ Současně pravou rukou učinil široké gesto,

ruku si nakonec přitiskl k srdci.

Rhodan si nebyl jistý, jestli to gesto není jen jeden z nesčetných žertů Svobodného obchodníka, a pátravě se zadíval do modrých očí - které mu nesmírně připomínaly jiné oči. Ke svému údivu objevil, že Danton je skutečně dojatý. Tohle byla jedna z mnoha záhad, spojených se Svobodným obchodníkem.

Roi Danton se dost často - na Rhodanův vkus až příliš často — choval jako dekadentní dvořan francouzských králů. Tentokrát ale odložil masku módního hejska a najednou tu stál normální mladý muž. Byl vyčerpaný, špinavý, neoholený a potrhaný, ale v očích měl štěstí.

Maska, za kterou se skrýval, aby nemusel prozradit svůj původ, na okamžik zmizela.

Rhodan se jen s námahou vytrhl z podobných úvah. „Neplývejte vděčností, mladý muži," řekl a zlostně si uvědomil, že nemá plně pod kontrolou hlas. „Ostatně není jisté, že jsme opravdu vyhráli. Roumbaki je stále nedůvěřivý. Ví už, že ty zrádné signály jsme nevysílali my, ale jinak nám nevěří. Asi se nedokáže smířit s myšlenkou, že existuje národ, který nemá v úmyslu pronásledovat guerillové bojovníky Magellanova mračna."

„Musí se stát něco, co by nám zajistilo Roumbakiho přátelství," řekl Danton.

„Jaké argumenty chcete použít?" zeptal se Rhodan.

„Kdybych to věděl, už bych je použil."

„Takže je všechno při starém," komentoval to Art Huron.

„S jistými výhodami - ano!" odpověděl Rhodan.

O šedesát minut později se dostavili čtyři Gurradové, kteří při zachování všech zdvořilostních forem požádali Rhodana, aby se dostavil před Radu tří.

Kruhová místnost byla vysoká a prázdná až na nízkou bariéru před portálem na protější straně. Za touto hladkou ohradou bez jakýchkoliv ozdob seděli tři muži. Gurrad Roumbaki, Generál Heykh a Shangant Sibala.

Strážci zůstali stát u dveří a Rhodan vzprímeně kráčel po zrcadlové podlaze až k bariéře, kde se zastavil.

Upřely se na něj tři rozdílné páry očí. V Roumbakiho šikmých, podobných kočičím, se stále zračila nedůvěra a snad i strach. Bylo jasné, že tento muž je mučen pochybnostmi.

Zrakový orgán Generála nemohl vyjadřovat žádné hnutí mysli. V Sibalových přívětivě a přátelsky svítících očích četl Rhodan radost.

„Chtěli jste se mnou mluvit," řekl Rhodan. „Tady jsem."

Roumbaki si nervózně pohrával s ně-

kolika listy, položenými na mírně se svažující vrchní desce bariéry.

„Mám tu hlášení od tří kapitánů našich lodí," začal.

Perry Rhodan mlčel a díval se na něj ocelově šedýma očima.

„Nechcete si poslechnout, co v nich je?" zavrčel Roumbaki.

„Jistě se to dozvím. Proč byste mě jinak volali?"

Roumbaki se zarazil, postrčil listy před Sibalů a vyzval ho, aby pokračoval. Sám už nepromluvil, jen vrhal na Pozemšťana kradmé pohledy.

Z translátoru zazněl Sibalův jemný hlas:

„Kapitáni tří lodí, které byly při útoku na planetu vámi nazývanou Modula II, souhlasně vypověděli, že se stali svědky zničení krystalů prostřednictvím velké flotily. Smíme vědět, co to bylo za flotilu?"

„Proč ne? Byla to moje flotila."

Promiň mi to, starý příteli, dodal Rhodan v duchu, že jsem 14. těžký útočný svaz pod velením admirála USO Cona Baytha označil za svůj. Ale účel světlí prostředky, Atlane - ostatně to zůstane v rodině.

Sibala si odkašlal a pokračoval: „Kapitáni také viděli, že obrovské svazy roboty řízených lodí ničily Perliány a teprve to umožnilo útěk zajatých Gurradů. Musím se ještě ptát, jestli i tito roboti patřili k vaší flotile?"

Perry Rhodan mlčel. Jeho úsměv říkal všechno.

„Proč jsme se o tom hlášení dověděli až nyní?" zeptal se Velký administrátor ledovým hlasem. „Mám se snad domnívat, že jste s naším osvobozením vyčkávali tak dlouho proto, abyste nás přiměli k hledání tajemného vysílače? Pokud ano, jaké to mohlo mít následky!"

„Obsah tohoto hlášení je nám znám teprve krátce," zarazil ho Sibala. „Tři zmíněné lodě přistály před devadesáti minutami."

„Jak je možné, že tyto tři lodě dorazily z Moduly II teprve nyní?" divil se Rhodan. „My jsme tady už celý den!"

Shangant pokrčil rameny. „Ty lodě ztratily spoustu času nesčetnými tranzicemi."

Rhodan přikývl a pomyslel si: Sibala říká pravdu. Pokud si

vzpomínám, kapitán Trikort snížil na svou odpovědnost obvyklých osm tranzic na tři, aby cesta byla pro nás snesitelnější.

V kupolovité místnosti zazněl gong.

Teprve nyní si Rhodan uvědomil, že na vnitřní straně bariéry musí být obrazovky. Jedna z nich se rozsvítila, což vrhlo namodralý odlesk do tváře Roumbakiho, a z reproduktoru zazněl hlas. Byl ale příliš tichý na to, aby ho translátor zachytil.

Roumbaki a Shangant poslouchali, a pak namodralé světlo pohaslo.

Gurrad s červenou hřívou zvedl svou lví hlavu a dlouho nepromluvil. Perry Rhodan dobře viděl, jaký boj se odehrává za jeho čelem.

Konečně Roumbaki řekl: „Velitel přístavu mi sdělil, že právě přistála další loď. Kapitán lodi mu hlásil, že v planetární

soustavě Moduly pozoroval nejméně dvacet tisíc pozemských jednotek...”

Roumbaki zmlkl a z jeho tváře i gest čísel beznaděj.

Perry Rhodan věděl, co Gurrada trápí. Možnost, že si svým tvrdošíjným jednáním vytvořil dalšího nepřítele. Gurrad si nedovedl představit nic jiného, než že se Pozemšťané budou mstít za utrpené příkoří.

Perry Rhodan na odplatu nemyslel. Místo toho byl dávno připraven nabídnout guerillovým bojovníkům spojení.

Když byla tato nabídka vyslovena, na tváři vrchního velitele se objevilo překvapení, zatímco Sibala dal průchod dlouho skrývané radosti.

Konečně se tu rýsovala možnost vítězství nad Perliány. S tak silným spojencem by se to mohlo podařit.

„Co očekáváte za svou pomoc?“ zeptal se opatrně Roumbaki.

Rhodan tuto otázku čekal. „Ne mnoho,” odpověděl. „Jen to, co je obvyklé v rámci vojenské pomoci. Základny. Kosmodromy. A volný průlet vaší galaxií.”

V rysech Roumbakiho tváře bylo možné číst bezbřehý úžas. Gurrad nevěřil svým uším. Copak se ten Pozemšťan opravdu spokojí jen s těmito podmínkami?

„To je všechno, co požadujete?“ zeptal se.

„K výše uvedeným podmínkám,” pokračoval Perry Rhodan, „požadujeme detailní informace o planetách, které dodávají Perliánům suroviny pro krystalové agenty.

Dále bych prosil židli."

Sibala navrhl, aby přešli do menší místnosti.

Menší místnost, o které mluvil, byla obrovská řada pokojů, ve kterých se ale našlo velmi příjemné místo k posezení.

Strážce v červeném koženém oděvu přinesl křišťálový džbán, který musel být pořádně těžký.

Rhodan se nejprve rozhlížel po skleničce nebo poháru, ale pak s pobaveným úsměvem sledoval, jak Roumbaki prostě zvedl džbán a důkladně se napil.

Rhodan učinil totéž.

„Abych se vrátil k poslední otázce," řekl poté, co se napil výborného vína. „Kolik je těch planet?"

„Dvacet devět," odpověděl Sibala.

Takže dvacet osm, opravil si to v duchu Rhodan. Jedna z těch planet, protkaná skladišti s krystaly, Danger I, už neexistuje.

Pořád ještě bylo prvního prosince roku 2435.

Nesnesitelně jasné paprsky obou sluncí vrhaly dlouhé stíny. Den dlouhý sedmnáct hodin, se chýlil ke konci.

Krátce předtím, než obě slunce zmizela za obzorem, se vzdušným přístavem rozlehlo dunění.

Z motoru startující hruškovité lodě

o délce jedenácti set a šířce šesti set metrů, vyšlehly plameny.

Krátce na to pronikla před lodí optickou maskovací bariérou nad vzdušným přístavem, během několika vteřin měla za sebou atmosférickou slupku planety a neustále stoupající rychlostí se vzdalovala do prostoru.

Let byl zatím relativně pomalý.

Navigátoři měli plné ruce práce udržet plavidlo na dráze, ze které ji stále odchylovala obrovská gravitace obou sluncí, vzdálených od sebe pouhých deset milionů kilometrů.

Po několika hodinách se loď dostala do vodíkových mraků, které jako nepropustný prstenec obklopovaly planetární soustavu a byly charakteristickým poznávacím znamením tohoto samostatného centra ve vnějším spirálním rameni Velkého Magellanova mračna.

Na palubě této lodi, jejímž kapitánem byl Trikort, se nalézalo deset Pozemšťanů. Všichni byli spojaři. Měli navázat spojení s dvaadvaceti loděmi, které se pohybovaly v hlubinách Magellanova mračna.

Trikort je nechal vysílat bez ohledu na nebezpečí, že je Perliáni

zaměří. Přesto se úspěch nedostavoval.

Vypadalo to, že bitevní křižník KAR-TIKA SARI visí bez jediného pohybu v prostoru mezi zářícími hvězdami.

Tento dojem nebyl správný.

Ve skutečnosti se loď kulového tvaru o průměru pěti set metrů pohybovala Velkým Magellanovým mračnem v normálním prostoru rychlostí přesně třicet dvě procenta rychlosti světla.

KARTIKASARI patřila původně k 82. smíšenému stabilizovanému svazu generála Emse Kastoriho. Dvacet lodí z tohoto svazu přešlo nyní pod velení admirála Atlana.

Atlan doprovázel těchto dvacet bitevních křižníků s CRESTEM IV a kromě toho se k tomuto svazku rychlých a úderných jednotek připojila vlajková loď krále Svobodných obchodníků FRANCIS DRAKE.

KARTIKA SARI byla na pravém konci myšlené přímky o délce tři tisíc světelných let. Jejím úkolem bylo snažit se najít stopy po Perrym Rhodanovi a mužích výsadkového komanda z Moduly II. Šlo o úkol, který už přivedl nejednoho člena posádky na pokraj nervového zhroucení, jak musel nerad konstatovat plukovník George O'Connor.

Kapitán lodi, malý šlachovitý muž všedního obličejce, měl špatnou náladu.

Kdyby se někdo zeptal posádky, vyšlo by najevo, že špatnou náladu má skoro pořád. V 82. svazu mu říkali Mrzout. Neminul den, aby si tu svou špatnou náladu nevyléval na někom, většinou nevinném.

Dnes to bylo horší než jindy. Přispěly k tomu dvě okolnosti:

Za prvé se příliš najedl a za druhé onemocněl druhý důstojník.

Přítomnost druhého důstojníka nebyla nijak zvlášť nutná, ale kapitána zlobilo, že Steven Allen bude chybět u večerní partie kulečnicku. Ve štábu rádi přehlíželi tyhle plukovníkovy lidské slabůstky, protože ani v nejmenším nesnižovaly jeho důstojnické hodnoty.

Nyní ale kapitán lodi KARTIKA SARI v duchu probíral seznam posádky a pokoušel se najít někoho, kdo má o kulečnicku aspoň ponětí.

Nenašel nikoho.

S obličejem, který naznačoval, že jeho majitel musí vzdorovat všem špatnostem galaxie, se plukovník zvedl z křesla.

„Vám není dobře, pane?" ozval se první důstojník.

„Moc vás to zajímá?" zavrčel jedovatě O'Connor. „Raději se starejte o centrálu zaměřovačů. Při včerejší inspekci jsem tam objevil nápadně velké množství lehce oděných dam."

„Živých, pane?" první důstojník se tvářil jako kdyby našel tisíc solarů.

Plukovníkův pohled ztvrdl. Muži na můstku okamžitě zvážněli a teprve když byl kapitán z doslechu, se tlumeně rozesmáli.

Kapitán, rovný jako svíčka, už rázoval pryč, když zazněl signál z interkomu.

„Pane! Chce s vámi mluvit Sam Kee-nan," hlásil službukonající důstojník a technik přepojil hovor.

„Co máte tak důležitého, majore?" zeptal se rozmrzele kapitán. Právě byl na cestě do své kabiny, kde jej čekal pravidelný večerní šálek kávy.

Z obrazovky shlížela tvář majora Sama Keenana. Velitel radistů vypadal rozrušený a jeho slova dojem potvrdila.

„Pane!" zvolal. „Právě jsme zachytili zakódovaný text v dokonalém interkosmu. Myslím... Domnívám se..."

„Tak co vlastně?" zařval plukovník a zapřel si pěsti do pevných boků. „Jaký text jste obdrželi? Mluvte!"

„Když dovolíte, pane, jsem toho názoru, že tady máme stopu, která povede k Perrymu Rhodanovi. Počkejte..." Major na okamžik zmizel z dosahu snímací optiky interkomu, a když se opět objevil, prohlásil: „Jestli tohle nejsou souřadnice, které nás dovedou rovnou ke ztracenému komandu, tak..."

„Pozor!" zaznělo z reproduktoru na stěně. „Tady stanoviště zaměřovačů, hovoří major Sanders. Pane, lokalizovali jsme jednu z těch komických kocábek gurradské flotily. Přesná pozice 343 směr 54."

„Rychlost? Kurs?" zareagoval bleskově Mrzout.

„Pětina rychlosti světla - konstantní. Kurs střed galaxie."

„Ještě jednou pozici gurradské lodi!" zvolal major Sam Keenan.

„Slyšel jste, majore Sandersi?" obrátil se kapitán lodi na obrazovku, na které se už taky objevila tvář velitele zaměřovačů.

Sanders zopakoval údaje.

„To je přesně místo, ze kterého přišla ta zpráva!" zvolal Keenan a

radostně si zamnul ruce.

„Nechte toho, člověče," zavrčel rozezleně kapitán. „Chováte se jako trhovkyně a ne jako důstojník solární flotily."

Sam Keenan odpověděl naprosto nedotčeně: „Očekávám vaše rozkazy, pane!"

Mrzout se nepotřeboval dlouho rozmýšlet. Právě v takových okamžicích se vždy potvrdilo, že kapitán je muž na svém místě.

„Radisti - zavolejte CREST IV. Vytvořte most mezi gurradskou lodí a CRESTEM IV a naši loď použijte jako spojovací centrálu. Jakmile navázete spojení, ohlaste se mi.

Strojovna - naved'te KARTIKU SARI na přibližovací kurs k lokalizované lodi. Data vám sdělí navigace.

Zaměřovači - obraz ze všech monitorů přepnout na velkou panoramatickou obrazovku na můstku. Chci být průběžně informován, co se děje.

Majore Keenane - máte spojení s gurradskou lodí?"

„Mám, pane. Předávám."

Zatímco KARTIKA SARI zrychlila a zamířila k relativně blízkému cíli, rozsvítila se slabě konkávně zakřivená obrazovka hyperkomu.

Kapitán, který už usedl do svého křesla, se trochu předklonil a sledoval obrazovku, po které se míhaly barevné stíny.

Obličeje, který z nich náhle vystoupil, patřil docela jistě Pozemšťanovi.

Jakmile uviděl plukovníka O'Connora, předpisově pozdravil. „Poručík Reiyer, pane," ohlásil se, „a devět mužů výsadkového komanda Modula II. Já..."

V témže okamžiku se v levém horním rohu obrazovky telekomu objevil „obraz v obraze", obdélník s tváří majora Keenana.

„Pane!" zazněl jeho hlas, „spojení s CRESTEM IV navázáno."

Ještě než mohl kapitán cokoliv říci rozzářila se další obrazovka. V reproduktoru to zachrastilo a zatímco se na obrazovce objevila tvář s šikmýma očima, z reproduktoru zaznělo: „Tady CREST IV, radiocentrála, major Wai-Tong. Co se děje, KARTIKO SARI?"

George-O'Connor si přitáhl mikrofon a otočil se ke kameře.

„Tady plukovník George O'Connor, kapitán lodi KARTIKA SARI. Objevili jsme něco zajímavého, majore."

Major Wai-Tong se nijak nevzrušoval a se stoickým klidem hleděl

na Mrzouta.

„Co to je, pane?" zeptal se jen pro formu.

„Nalezli jsme stopu, vedoucí k Perrymu Rhodanovi. Před několika minutami se nám podařilo navázat rádiový kontakt s výsadkovým komandem Modula II. Tito muži obdrželi rozkaz Velkého administrátora nepřetržitě vysílat údaje o pozici planetární soustavy..."

„Předávám admirála Atlana, pane," skočil mu do řeči major Wai-Tong.

Obraz se změnil. Plukovník hleděl do tváře deset tisíc let starému Arkonidanovi.

„Rozumíte mi, plukovníku?" zazněl z reproduktoru charakteristický hlas.

„Výborně, pane!" odpověděl kapitán lodi KARTIKA SARI.

„Byl byste tak laskav a opakoval mi ještě jednou své hlášení?"

Atlanův hlas zněl klidně a jen velmi důkladný pozorovatel by odhalil jeho horečnou netrpělivost.

„Samozřejmě, pane!"

Mrzout dokonale volenými slovy ještě jednou zopakoval všechno, co se seběhlo na palubě lodi KARTIKA SARI.

„Děkuji, plukovníku," řekl Atlan, jakmile O'Connor zmlkl. „Dejte mi toho mladého muže!"

Radista major Sam Keenan odvedl dokonalou práci, což musel uznat i Mrzout.

Na dvou vedle sebe umístěných obrazovkách mohl nyní plukovník sledovat obličej Arkonidana a mladého poručíka. Tito muži rozmlouvali na vzdálenost mnoha světelných let tak, jako by seděli proti sobě u stolu.

Poručík Reiher krátce informoval

o událostech uplynulých dní, naznačil, co se sběhlo na Boulstatu, a konečně uvedl

1 to, co vedlo k jejich osvobození. Jakmile poručík skončil, Arkonidan

ostře řekl:

„Plukovníku O'Connore!"

„Pane?"

„Přiblížíte se ke gurradské lodi a počkáte na místě, dokud nedorazí CREST IV a FRANCIS DRAKE. Pak dostanete další rozkazy."

„Rozumím, pane!" vyštěkl plukovník, ale už se díval do ztemnělé

obrazovky.

KARTIKA SARI vstoupila do librač-ního prostoru a nastoupila lineární let.

Na panoramatické obrazovce CRESTU IV se blížil Boultat.

Atlan stál v úplné bojové výstroji za křeslem epsalského kapitána a položil plukovníkovi Merlinu Akranovi ruku na rameno.

„Výborná práce, plukovníku," řekl uznale.

„Prosím vás, pane!" odpověděl Epsalan. „S takovou lodí to jde samo."

Atlan se usmál, ale pak si uvědomil, že plukovník Akran to neřekl z falešné skromnosti. Prostě měl pravdu.

CREST IV byla skutečně vynikající loď - v každém ohledu.

Byla vybavena čtyřmi moderními Kalupy v ultrakompenzačním celku, který lodi umožňoval dolet 1,2 milionu světelných let na každý agregát. S ultrabojovou lodí o velikosti CRESTU IV se tedy dala urazit vzdálenost 4,8 milionů světelných let bez mezipřistání.

Atlan se otočil ke dvěma odděleným obrazovkám, na kterých byly vidět lodi KARTIKA SARI a FRANCIS DRAKE, které s aktivovaným HD-štítem následovaly CREST IV.

Poručík Reiyer, který se zdržoval na palubě KARTIKY SARI včas varoval před vodíkovými mračny a především před měnicími se gravitačními poli, což způsobovala těžiště nestejných sluncí.

Pro obra pozemské výroby to nebyly žádné překážky.

Neskutečně precizně pracující pozitronika vypočítala absolutně bezpečný průlet planetární soustavou. Vodíková mračna, která obklopovala soustavu jako prstenec, se trhala na nazelenale svítícím ochranném obalu.

„Vaše rozhodnutí platí, pane?" zeptal se plukovník Akran Atlana, který pozorně sledoval na obrazovkách přibližování k Boultat.

„Cože? Ach tak. Samozřejmě, plukovníku." Atlanův hlas zněl velmi vážně: „Nebo si snad myslíte, že jsem uvedl CREST IV do plné bojové pohotovosti pro vlastní potěšení?"

Velitelský můstek CRESTU IV byl obsazen do posledního místečka. Před každým přístrojem seděla zdvojená obsluha a ve strojovně dokonce trojnásobná.

Atlan nehodlal za žádnou cenu riskovat. Dokud nebude na sto procent jisté, že jsou Perry Rhodan a král Svobodných obchodníků

společně s celým výsadečným komandem volní, musel předpokládat, že se řítí do pasti.

Proto všechny tři gigantické lodi pozemské výroby klesaly k planetě pod ochranou HD-štitu, jako by ji chtěly prorazit.

Při násilném průniku do atmosféry vznikl třením optický i akustický jev, srovnatelný jen s pekelnými efekty.

Gurradům, kteří na četných předsunutých pozorovacích stanovištích sledovali přílet kulového obra, to skutečně muselo připadat jako příchod posla z pekel.

„Nikdo zdola se nehlásí?“ zeptal se Atlan. „Žádná zpráva od Perryho?“

„Ani jediný impuls, pane,“ zazněl hlas majora Wai-Tonga, velitele radiocentrály.

Atlan ze sebe vypravil arkonskou kletbu, které naštěstí nikdo z přítomných důstojníků nerozuměl.

Boultat se stále blížil. Chyběly už jen vteřiny a bude překročena hranice, za kterou musí loď zpomalit a obrátit, jinak způsobí na povrchu planety nenapravitelné škody.

Atlan už chtěl vydat rozkaz k dokončení zastrašovacího manévru, když z komunikátoru zazněl hlas, přeskakující vzrušením.

„Rychle!“ zareagoval kapitán CRESTU IV. „Přehod'te to na mou obrazovku!“

Monitor před očima Merlina Akrana se rozsvítil a pravá ruka hmátla po ovládací páce, která zastavila šílený let.

Totéž učinila obě další plavidla.

Atlan uvolnil stisk, kterým držel Akranova ramena a s vyčítavým zavrtěním hlavou promluvil k obrazovce:

„Kdyby ses ohlásil o zlomek vteřiny později...“

„Já vím, starouši,“ odpověděl Perry Rhodan. „Spal jsem, když mi hlásili přílet tří gigantických lodí a než jsem se spojil s centrálou v přístavu, chvíli to trvalo...“

„Nedůvěra tvých nových přátel asi ještě přetrvává.“

„Musíš je chápat,“ řekl Rhodan a ohlédl se, jako by kolem něj stáli ještě další muži. „Ale naši přátelé se domnívali, že naše lodě jsou ve skutečnosti plavidla Perliánů nebo národů ovlivněných krystaly.“

„To je v pořádku. V podstatě chápu nedůvěru bytostí, které jsou stovky let zotročovány.“

Atlan s uspokojením v duchu konstatoval, že v ocelově šedých

očíh jeho přítele jiskří radost.

„Doporučuji ti, aby ses co nejrychleji dostal dolů," řekl Rhodan.
Atlan zvedl obočí. „Pročpak?"

„Mají tu výborné víno."

6.

Třetího prosince roku 2435, v osm hodin ráno, vstoupil 14. těžký útočný svaz USO pod velením epsalského admirála Cona Baytha do planetární soustavy.

Osm set těžkých a supertěžkých jednotek vyvolalo hrůzu v řadách guerillových bojovníků Magellanova mračna, kteří takové giganty a v takovém množství jak-živi neviděli.

Konečně začínali věřit slovům Pozemšťanů, kteří jim slíbili vojenskou pomoc. V jiném světle nyní viděli i vyprávění Roie Dantona o obřím robotu OLD MANU. Gurradští důstojníci dosud nevěřili, že by se podobné monstrum mohlo vynořit v Magellanových mračnecích a bylo by schopné dát k dispozici Perliánům patnáct tisíc kulových lodí stejného typu, jaké viděli nyní.

Prostě tomu nikdo nevěřil. A nejméně ze všech Roumbaki. Teď byl ale rád, že už má spojeneckou smlouvu s Pozemšťany, stejně jako slib, že budou chránit před nebezpečím jeho pomalé a nedokonale vyzbrojené lodě.

Na oplátku žádal Rhodan pomoc jen v čistě letecké a kosmonautické oblasti.

Včera večer se uskutečnil banket, který v pozdních hodinách doslova utonul ve víně.

Ještě před tímto koncem předal Shangant Sibala Pozemšťanům souřadnice osmadvaceti planet, které stejně jako Danger I představovaly smrtelnou past.

Ráno stáli Atlan a Perry Rhodan, oba s lehkými bolestmi hlavy (a lehké byly jejich bolesti jen díky buněčným aktivátorům...), na nástupní rampě pod dolním pólem CRESTU IV. Pozorovali nalodění mužů komanda z Moduly II.

Na konci řady stáli Roi Danton a Oro Masut.

Když vstupovali na rampu, král Svobodných obchodníků napřáhl v obranném gestu ruku a naříkavě spustil:

„Musí to být, Oro? Skutečně musím nastoupit do té páchnoucí lodi? Víš přece, že nesnáším tělesný pach Pozemšťanů a tak snadno z něj dostávám migrénu!"

V očích Perryho Rhodana hněvivě zaplanulo. „Nikdo vás nenutí, pane!" prohlásil drsně.

„Chápu váš hněv, ale bohužel nemohu udělit rozkaz k přistání své lodi. Už ani pro CREST IV není v tomto vzdušném přístavu dost místa."

Žíla na Rhodanově spánku naběhla.

„Tohle tedy miluji," stěžoval si Danton. „Člověk by za něj vycedil vlastní krev - a on mě bude vyhazovat."

„Co si to dovoluujete, pane?" zařval Rhodan a postoupil o krok blíž.

„Oro!" zavřískl s hraným zděšením Svobodný obchodník.

„Pomoc!"

Danton se uchýlil pod ochranu obrovitých paží svého osobního strážce, který se okamžitě přehrál do své role a začal divoce koulet očima.

„Nechte mě na pokoji!" ječel Danton, když se Rhodan chtěl přiblížit s několika vysvětlujícími slovy, a ustrašeně vyhlížel zpod Ertrusanova lokte.

„Táhněte k čertu!" zavrčel Velký administrátor, prudce se otočil a rázně zamířil ke vchodu. „To bych rád věděl," bručel si nahlas, „co by ten chlap dělal, kdybych ho tady nechal."

„Nedělej si žádné falešné naděje, příteli," řekl mu na to Arkonidan a potměšile se ušklíbl. „Když se otočíš, tak něco uvidíš!"

Perry Rhodan se skutečně otočil -a vydechl úžasem.

Těsně vedle CRESTU IV přistála pomalovaná stíhačka. Příčka kabiny se rozjela, na přistávací plochu seskočila prapodivně vymóděná postava a obratnými pohyby začala rozvinovat červený běhoun až k rampě CRESTU IV. Tam strhla z hlavy klobouk a poklesla v kolenou před králem.

Roi Danton blahosklonně pokynul Velkému administrátorovi, který neschopen pohybu zíral na představení, a zavolal:

„Žijte blaze, grandseigneur, a vy také, sire!" Druhé oslovení patřilo Atlanovi, který pobaveně pokynul hlavou.

„Doufejme," zazněl ještě hlas krále Svobodných obchodníků, který se na koberci pohyboval s noblesou baletního mistra, „doufejme, že se brzy uvidíme!"

„Doufejme, že ne!" zavolal Perry Rhodan a rozesmál se. Atlan mu přizvukoval.

Oba pak zmizeli ve vchodu do CRESTU IV.

